Raftul
Denisei

201

Alessandro
Baricco

De trei ori în zori

HUMANITAS
fiction

Alessandro Baricco

De trei ori în zori

Traducere din indiană de VLAD RUSSO

Editura Humanitas,2015

Nota autorului

În ultimul roman pe care l-am scris, *Mr Gwyn*, se face aluzie, la un moment dat, la o cărţulie scrisă de un anglo-indian, Akash Narayan, intitulată *De trei ori în zori*. E vorba, fireşte, despre o carte imaginară, dar, prin

întâmplările imaginare povestite acolo, cartea capătă un rol deloc secundar.

Fapt este că, în timp ce scriam paginile alea, mi-a venit cheful să scriu şi cărţulia asta, în parte ca să ofer un sequel destins şi îndepărtat la *Mr Gwyn*, în parte pentru pura plăcere de a urmări o anumită idee pe care o aveam în cap. Aşa se face că, imediat ce am terminat *Mr Gwyn*, m-am apucat să scriu *De trei ori în zori*, şi am făcut-o cu mare plăcere.

Acum, *De trei ori în zori* se află în librării, şi poate că nu e inutil să spun că o poate citi oricine, chiar şi cei care n-au deschis niciodată *Mr Gwyn*, fiindcă e o poveste de sine stătătoare şi rotundă. Ceea ce nu anulează totuşi faptul că, în prima sa parte, ea respectă promisiunea făcută în *Mr Gwyn*, anume că va fi o altă perspectivă asupra ciudatelor întâmplări de care au avut parte Jasper Gwyn şi neobişnuitul său talent.

Ianuarie 2012 Alessandro Baricco

Caterinei de Medici şi
maestrului din Camden Town

Aceste pagini povestesc o istorie verosimilă, care totuşi nu s-ar putea petrece niciodată în realitate. Povestesc, de fapt, despre două personaje care se întâlnesc de trei ori, dar fiecare dată e unică, e şi prima, şi ultima. Şi o pot face fiindcă locuiesc un Timp anormal, pe care l-am căuta zadarnic în experienţa cotidiană. El se foloseşte din când în când în naraţiune, şi acesta este unul din privilegiile ei.

UNU

Era hotelul ăla, de o eleganţă cam prăfuită. Probabil că, pe vremuri, fusese în măsură să dea o oarecare iluzie de lux şi eleganţă. Avea, de pildă, o frumoasă uşă turnantă din lemn, detaliu care îndeamnă mai totdeauna la fantazări.

E uşa pe care, la o ciudată oră din noapte, intră o femeie, abia coborâtă dintr-un taxi, cu gândurile aparent aiurea. Era îmbrăcată într-o rochie de seară galbenă, mai degrabă decoltată, fără măcar o eşarfă uşoară pe umeri, ceea ce-i dădea aerul deconcertant al cuiva căruia i s-a întâmplat ceva. Avea o anumită eleganţă în mişcări, părând totodată o actriţă abia ieşită din scenă, eliberată de obligaţia de a-şi juca rolul şi redevenită oarecum ea însăşi, mai sinceră. De pildă, avea un fel de-a păşi ceva mai obosit şi un fel de a-şi ţine poşeta de parcă ar fi fost cât pe ce să-i cadă. Nu mai era foarte tânără, dar asta-i şedea bine, cum li se întâmplă uneori femeilor care n-au avut niciodată îndoieli cu privire la propria frumuseţe.

Afară era întunericul acela de dinaintea zorilor, când nu e nici noapte, nici zi. Holul hotelului era încremenit, cu detalii elegante, curat, învăluitor: totul în culori calde, silenţios, bine poziţionat, iluminat indirect, cu pereţi înalţi, tavan luminos, cu cărţi pe măsuţe, perne pufoase pe canapele, tablouri înrămate atent, un pian într-un colţ, câteva plăcuţe indicatoare, scrise cu caractere alese cu grijă, o pendulă, un barometru, un bust de marmură, draperii la ferestre, covoare pe jos - o urmă de parfum.

Şi, fiindcă portarul de noapte îşi lăsase haina pe spătarul unui scaun sărăcăcios şi trăgea un pui de somn într-o cămăruţă alăturată (acel somn uşor la care se pricepea ca nimeni altul), n-ar fi avut cine s-o vadă pe femeie intrând în hotel, dacă un bărbat, aşezat într-un fotoliu dintr-un colţ al holului - lucru de neînchipuit la acea oră din noapte -, n-ar fi văzut-o, punându-şi atunci, fără nici un motiv, piciorul stâng peste cel drept, de unde înainte îl avea pe dreptul peste stângul. Cei doi se zăriră.

Părea c-o să plouă, dar până la urmă n-a plouat, zise femeia.

Da, era cât pe ce, zise bărbatul.

Aşteptaţi pe cineva?
Eu? Nu.
Ce oboseală! Vă deranjez dacă mă aşez o clipă?
Vă rog.
Văd că nu-i nimic de băut.
Nu cred că se serveşte micul dejun înainte de şapte.
Eu vorbeam de alcool.
A, de alcool. Nu ştiu. Nu cred, la ora asta.
Cât e ceasul?
Patru şi douăsprezece minute.
Serios?
Da.
Nu mai trece odată noaptea asta. Parc-ar fi început acum trei ani. Ce faceţi aici?
Mă pregăteam să plec. Trebuie să merg la lucru.
Aşa devreme?
Da.
Cum vine asta?
Aşa bine, îmi face chiar plăcere.
Vă face plăcere?
Da.
Incredibil.
Vi se pare?
Am impresia că sunteţi prima persoană interesantă pe care o întâlnesc în seara asta. În noaptea asta, sau ce-o fi.
Nu vreau să mă gândesc cum erau ceilalţi.
Îngrozitori.
A fost o petrecere?
Mă tem că nu mă simt prea bine.
Să chem portarul.
Nu, vă implor.
Poate c-ar trebui să vă întindeţi.
Îmi scot pantofii. Vă deranjează?
Ei, asta-i!
Spuneţi-mi ceva, orice. Dacă mi se distrage atenţia, trece.
Nu prea ştiu ce...
Vorbiţi-mi despre munca dumneavoastră.
Nu-i un subiect prea interesant...
Încercaţi.
Vând cântare.

Continuaţi.

Se cântăresc o grămadă de lucruri, şi e important să fie cântărite cu precizie, aşa că am o fabrică unde se produc cântare, de toate tipurile. Am unsprezece brevete şi... Mă duc să chem portarul.

Nu, vă rog, mă urăşte.

Rămâneţi întinsă.

Dacă rămân întinsă, vomit.

Atunci, ridicaţi-vă. Adică, vreau să spun...

Se câştigă bine din vânzarea cântarelor?

Eu cred c-ar trebui să.

Se câştigă bine din vânzarea cântarelor?

Nu cine ştie ce.

Continuaţi, nu vă gândiţi la mine.

Eu ar cam trebui să plec.

Faceţi-mi hatârul, mai vorbiţi-mi un pic. Pe urmă plecaţi.

Se câştiga destul de bine, până acum câţiva ani. Acum nu mai ştiu, probabil că am greşit undeva, dar nu mai reuşesc să vând nimic. M-am gândit că de vină sunt comis-voiajorii mei, aşa că m-am
apucat să le vând chiar eu, dar, de fapt, produsele mele nu mai merg, poate că s-au învechit, nu ştiu, poate costă prea mult, în genere costă mult, fiindcă toate sunt făcute manual, n-aveţi idee ce înseamnă să obţii exactitatea absolută când e vorba să cântăreşti ceva.

Ce să cântăriţi? Mere, persoane, ce?

De toate. De la balanţe pentru bijutieri la cântare pentru containere, facem de toate tipurile.

Serios?

De-asta şi trebuie să plec, azi am de încheiat un contract important, chiar nu pot să întârzii, e întreprinderea mea în joc, dacă nu-mi iese nici de data asta... Aoleu, ce mizerie!

Fir-ar să fie!

Vă duc la closet.

Staţi, staţi...

Ba nu!.

Fir-ar să fie!

Mă duc s-aduc puţină apă.

Iertaţi-mă, vă rog, iertaţi-mă!

Mă duc s-aduc puţină apă.

Nu, nu plecaţi, vă rog.
Uitaţi, curăţaţi-vă cu asta.
Ce ruşine!
Nu vă faceţi griji, am copii mici.
Şi ce legătură are?
Copiii vomită adesea. Cel puţin ai mei.
A, iertaţi-mă.
Sunt obişnuit. Totuşi, acum ar fi mai bine să urcaţi în camera dumneavoastră.
Nu pot să las mizeria asta...
Îl chem eu pe portar pe urmă, mergeţi în cameră. Aveţi o cameră, nu?
Da.
Atunci, duceţi-vă. De rest mă ocup eu.
Nu mai ştiu ce număr are.
Vă spune portarul.
NU VREAU SĂ-L VĂD, mă urăşte, v-am spus. N-aveţi o cameră?
Eu?
Da.
Abia am eliberat-o.
Duceţi-mă în camera dumneavoastră, vă rog.
V-am spus că de-abia am eliberat-o.
Păi, şi ce, i-aţi dat foc? O fi tot acolo, nu?
Da, dar...
Faceţi-mi plăcerea asta, duceţi-mă sus, pe urmă nu vă mai bat la cap.
Ar trebui să iau cheile.
Vi se pare un lucru imposibil?
Nu, sigur că nu.
Atunci vă rog să le luaţi.
Dacă chiar... Vreau să spun...
Sunteţi foarte drăguţ.
Bine, de acord, haideţi.
Pantofii...
A, da, pantofii.
La ce etaj e?
La doi. Luăm liftul.
Nu-mi place să las mizeria asta aici...
Nu vă mai gândiţi la asta.

Să ştiţi că mă simt ceva mai bine acum.
E-n regulă. Dar trebuie să vă odihniţi. Haideţi...
N-am uitat nimic?
Haideţi.
A ce naiba miroase în liftul ăsta?
Lăcrămioare şi santal.
De unde ştiţi?
Parfumurile sunt hobby-ul meu.
Zău?
Da.
Vindeţi cântare şi după masa de seară vă jucaţi cu parfumuri?
Cam aşa ceva.
Le şi faceţi?
Am încercat. Nu-i uşor. Le studiez pe-ale altora.
Ar trebui să şi faceţi.
Am ajuns.
Sunteţi un tip tare ciudat.
Poate. Pe-aici.
Aţi luat cheia, nu?
Da.
Iertaţi-mă. Am impresia că toţi sunt nişte încurcă-lume, ca mine.
Nu vă faceţi griji.
Dar cine face cântare nu poate fi un încurcă- lume, nu-i aşa?
Să zicem că-i puţin probabil.
Corect.
Intraţi, vă rog.
Ce cameră frumoasă!
La drept vorbind, toate sunt la fel.
De unde ştiţi?
Trag la hotelul ăsta de şaisprezece ani. Baia e acolo. Vă las cheia, îi explic eu totul portarului.
Acum chiar trebuie să plec.

Plecaţi?

Da, plec. De fapt, n-aveţi o cameră în hotel, nu-i aşa?

Poftim?

Cum aţi intrat aţi spus „Ce cameră frumoasă“, dar, de fapt, dacă aţi avea o cameră aici, aţi şti că asta e la fel cu a dumneavoastră. Toate sunt la fel.

Tot un hobby sunt şi apucăturile astea poliţieneşti?

Nu. Sunt atent la detalii. Doar fac cântare. Aţi intrat în hotelul

ăsta, dar, de fapt, n-aveţi cameră aici.

Parcă trebuia să plecaţi?

Da, dar aş vrea doar să fiu sigur că...

Am intrat fiindcă-mi plac holurile de hotel noaptea. Iar holul de aici e extraordinar, aţi remarcat? Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Am venit şi-n alte dăţi, de-asta mă urăşte portarul.

Şi dacă nu mă-ntâlneaţi pe mine?

Trebuie să mă duc la baie. Aveţi o periuţă şi pastă de dinţi?

Pentru mine e chiar târziu.

Ştiu, împrumutaţi-mi doar periuţa, ce vă costă?

PERIUŢA?

Nu vă enervaţi, nu v-a mai cerut nimeni o periuţă împrumut?

Nu cineva care a vomat înainte!

A, asta era!

Da, asta.

Mi-o daţi, sau nu?

Păstraţi-o, păstraţi şi pasta. Aşa. Nu întoarceţi camera pe dos, dacă vreţi, trageţi un pui de somn, dar înainte să plecaţi lăsaţi totul în ordine. Eu urmează să mai vin în hotelul ăsta. La revedere.

Ce drăguţ, pastă de dinţi cu nucă.

Nu e cu nucă.

Aşa scrie: Nuca.

Ăsta-i numele. Aroma e scrisă mic de tot, în colţ.

Ia te uită! Şi ce făceaţi acolo jos?

Poftim?

Ce făceaţi acolo jos, în fotoliu, la patru dimineaţa? Dacă eraţi aşa Nu eram aşa grăbit. *Acum* sunt grăbit.

Mă rog, eraţi totuşi acolo, la ce vă gândeaţi? Vă deranjează povestiţi?

Nu cred că e nimic de povestit.

De ce?

Nici nu vă cunosc.

A, de-aia.

Da, de-aia.

În baia asta parcă n-a intrat nimeni niciodată. Cum vine asta, folosiţi prosoapele şi pe urmă le
grăbit, de ce stăteaţi acolo? dacă mă spăl pe dinţi cât îmi
împăturiţi exact cum au fost? Într-un hotel? Sunt oameni plătiţi pentru asta.

Eu nu...

Aţi făcut şi patul?

Sunt lucruri care mă privesc doar pe mine.

De acord, de acord. E bună pasta asta. Ce aromă are, de zmeură?

Coacăze, cu un strop de anason.

Mmm.,, E bună.

Se face şi fără anason, dar nu-i la fel de bună.

Ce greşeală de neiertat!

Nu le-am împăturit, prosoapele. Atâta doar că nu le-am folosit. N-am făcut nimic. Nu reuşeam să adorm. Am stat toată noaptea în fotoliul ăla, doar cu veioza aprinsă. Pe urmă, la patru am coborât. Acum chiar trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Eliberaţi camera înainte de ora zece, vă rog. La revedere.

Ce naiba faci? Hei, vino înapoi! Cu dumneata vorbesc, ţi se pare normal să te porţi aşa cu...

Nu urla, scoli pe toată lumea.

Atunci întoarce-te!

Fără scene pe culoar, te rog.

Bine, atunci hai să le facem în lift.

Eşti în picioarele goale, ai spumă de pastă la gură, şi jos e un portar căruia nu i-ar plăcea să te vadă în halul ăsta.

Dacă-i pe-aşa, şi tu ai pantofii plini de vomă.

Nu se poate!

Hai, vino, ţi-i curăţ eu.

O, nu, nu!

Încetează cu ţipetele, trezeşti tot hotelul.

Ei, spune dacă nu...

Hai, vino, închid eu. Scoate-ţi pantofii. Nu aşa!

Da’ trebuie să-i dezleg!

Îi dezleg eu, stai jos aici. Tot ai stat pe scaunul ăsta toată noaptea, ce mai contează un minut în plus sau în minus...

Eşti foarte spirituală.

Mamă, ce porcărie...

Las-o baltă, te rog.

Nici nu mă gândesc, eu am vomat, eu curăţ. Uite, gata.

Unde-i duci?

Să-i spăl...

NU, NU CU APĂ!

De ce? Ai să vezi că iese.

TREBUIE SĂ MI-I PUN IN PICIOARE, PANTOFII ĂIA! Cum naiba vrei...

Răspunzi dumneata?

Poftim?

Telefonul, sună telefonul.

Cine dracu'...

Răspunde.

Da' eu nici nu mă aflu în cameră, aşa că...

Să răspund eu?

Nu!

Ia uite ce curaţi sunt. Acum îi uscăm frumos cu foenul.

Alo?... Da, eu sunt... Nu, s-a întâmplat ceva neprevăzut, am urcat o clipă în cameră... A, mizeria, da... Nu m-am simţit prea bine... Nu, mi-e mult mai bine, îmi pare rău pentru covor... Dacă trebuie să plătesc ceva... Nu, insist... Cobor imediat... Nu, nu, n-am nevoie de nimic... Cobor imediat... Da, vă mulţumesc, sunteţi foarte drăguţ... Mulţumesc.

Cine era?

Trebuie să plec imediat.

Cine era?

Portarul de noapte. Unde sunt pantofii?

Îl urăsc pe omul ăsta.

Dă-mi pantofii ăia.

Nici nu mă gândesc. Aşază-te o clipă, îi usuc.

TREBUIE SĂ PLEC. ACUM!

Ce maniere! Ia-i dacă ţii atât de tare.

I-am spus portarului că, acolo jos, eu am... Pe dumneata te rog doar să ieşi fără să fii văzută. La dracu', sunt uzi leoarcă...

De ce nu renunţi?

Şi să ies în picioarele goale, nu? Bună idee!

Nu la asta mă referem. De ce nu laşi totul baltă, contractul, cântarele, tot?

Ce tot spui acolo?

Câţi ani ai?

Eu?

Da, dumneata.

Patruzeci şi doi.

Vezi, eşti destul de tânăr, poţi să renunţi la tot.

Ce tot spui?

Nu-mi spune că nu te-ai gândit niciodată. Renunţă şi ia totul de la capăt. N-ar fi rău, nu?

Eşti nebună.

Femeia spuse însă că mulţi se gândesc s-o ia de la capăt, adăugând că în asta e ceva emoţionant, nu *nebunesc*. Spuse că, în realitate, aproape nimeni n-o ia cu adevărat de la capăt, dar e incredibil cât timp petrec oamenii visând s-o facă, adesea chiar în toiul celor mai mari pericole, şi visând la viaţa pe care ar vrea s-o lase în urmă. Ea avusese cândva un copil şi îşi amintea cât se poate de limpede cum o apuca din când în când teama de a rămâne singură cu el, mititel, şi atunci singurul lucru care-o liniştea era gândul de a renunţa şi a o lua de la capăt. Îşi imagina unde o să-l lase, pe copil, şi ştia deja cum avea să se coafeze şi unde avea să se ducă să caute de lucru, ca s-o ia de la capăt. Gândul la serile şi nopţile pe care avea să le petreacă atunci o făcea să se simtă imediat mai bine. Ar fi petrecut seri la rând mâncând pe canapea, iar în alte seri s-ar fi culcat cu un bărbat, ar fi fost foarte sigură pe ea, ridicându-se apoi din pat şi luându-şi lucrurile, incapabilă de remuşcări. Spuse că doar gândindu-se la toate astea ceva se topea în ea şi o invada o seninătate, de parcă ar fi găsit cu adevărat o rezolvare. Atunci devenea foarte afectuoasă cu copilul, dintr-odată luminoasă, maternă. Copilul îşi dădea seama, simţea, ca un mic animal, încetinindu-şi mişcările în braţele ei şi privind-o cu multă curiozitate. Ca prin farmec, totul părea să meargă mult mai bine. Adăugă că avea şaptesprezece ani pe-atunci. În timp ce povestea toate astea, femeia îşi scoase rochia de seară, trăgând mai întâi fermoarul din spate şi lăsând-o apoi să cadă, după ce îşi eliberase umerii. Fiind de mătase, rochia se făcuse grămadă pe podea ca o moviliţă lucioasă şi uşoară, din care ieşi cu un pas minuscul, mai întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Deşi rămase în chiloţi şi sutien, continua să povestească fără să dea atenţie faptului şi fără să arate că ar fi avut intenţia să facă alt gest decât făcuse. Strânse grămăjoara de mătase şi, povestind cum se despărţise, după ani de zile, de acel copil, o puse pe un scaun şi se apropie de pat. Continuând să vorbească, trase cuvertura roşie, iar bărbatul avu o uşoară grimasă, ca şi cum l-ar fi înţepat ceva. Dar ea nu-i dădu atenţie, îşi scoase o agrafă din păr şi se strecură sub cearşafuri, lucru la care se gândise şi pe care şi-l dorise, poate, încă din clipa în care intrase în cameră, o formă

de refugiu, probabil, sau de liniște, copilărească. Își desfăcu sutienul, îl aruncă într- un colţ al camerei, îşi aranjă perna şi apoi îşi trase cearşaful până sub bărbie. Povestea ce i se întâmplase odată într-un soi de birou de cazare, un lucru pe care nici acum nu-i venea să-l creadă. Avea de-a face cu luatul de la capăt. Spera ca bărbatul să înţeleagă, dar nu era uşor să-ţi dai seama, fiindcă el asculta impasibil, tot în picioare, strângând mânerul unei genţi-diplomat, cu picioarele în pantofii uzi. Din când în când le mişca, jenat. La un moment dat o întrebă pe femeie cum se face că avusese un copil la şaptesprezece ani. Adică, dacă fusese opţiunea ei, sau pur şi simplu aşa se întâmplase. Femeia ridică din umeri. Nu e-o poveste prea plăcută, zise, şi de multă vreme am hotărât s-o dau uitării. Nu-i un lucru prea uşor de uitat, observă bărbatul. Femeia ridică din nou din umeri. Am întors pagina, zise. Bărbatul rămase s-o privească o vreme, apoi o întrebă dacă luase totul de la capăt în felul în care visase că o va face cu copilul în braţe. Da, răspunse femeia, şi ştii ce s-a întâmplat? Bărbatul nu răspunse. Am înţeles că nu te poţi schimba cu adevărat niciodată, nu există cale de schimbare, rămâi toată viaţa aşa cum eşti de mic copil, nu ca să te schimbi o iei de la capăt. Dar atunci de ce? întrebă bărbatul. Femeia păstră un moment de tăcere. Nu-şi dăduse seama că cearşaful îi alunecase de pe sân, sau nu-i păsa. Poate că asta şi voia. O iei de la capăt ca să schimbi masa de joc, zise. Ai mereu impresia că ai nimerit în partida greşită, şi cine ştie ce ai fi reuşit să faci cu cărţile pe care le ai în mână dacă ai fi fost aşezat la altă masă. Îi lăsase copilul mamei sale şi o luase de la capăt schimbând oraşul, meseria, felul de a se îmbrăca. Probabil că voia să lase în urmă şi câteva lucruri pe care nu le putea pune în ordine. Nu-şi amintea prea bine. Dar cu siguranţă se săturase să tot piardă. Cum ţi-am zis, adăugă, cărţile nu le poţi schimba, aşa că nu-ţi rămâne decât să schimbi masa de joc.

Şi ţi-ai găsit-o pe a ta? întrebă bărbatul.

Da, răspunse sigură pe ea femeia, e o masă împuţită, toţi trişează, banii sunt murdari, iar oamenii nu fac două parale.

Mare descoperire...

Nu-mi prea permit să strâmb din nas, cu cărţile pe care le am.

Cum ar fi?

Sunt zăpăcită, nu prea deşteaptă şi mult prea rea. Şi n-am

dus nimic la bun sfârşit în viaţă. Îţi ajunge?

Ce-nseamnă rea?

Nu-mi pasă dacă-i văd pe oameni suferind. Câteodată chiar îmi place. Aşază-te, te rog, mă enervează că stai în picioare.

Acum chiar trebuie să plec.

Pe pat. Aşază-te pe pat. Poţi să stai acolo, în fundul patului, dacă te deranjează să stai prea aproape.

Nu mă deranjează, dar trebuie să plec.

Aşa, bravo.

O clipă, pe urmă trebuie să plec. Spune-mi, cum o să faci mâine ca să ieşi de aici?

Poftim?

Mâine-dimineaţă, dacă te vede cineva.

Habar n-am. Găsesc eu ceva. O să spun că m-ai adus aseară şi că azi-dimineaţă ai dispărut cu portofelul meu. Ceva de genul ăsta.

Frumos din partea dumitale.

Bineînţeles.

De fapt, nici nu-ţi închipui ce puţin îmi pasă de dumneata.

Chiar aşa?

Chiar aşa.

Adică te prefaci?

Mă prefac că ce?

Că eşti unul din ăia căruia îi pasă ce impresie lasă în hotel. Un tembel de genul ăsta.

Nu, chiar îmi pasă. Numai că acum e târziu.

Glumeam, nu te dau pe mâna lor, n-o să mă vadă ieşind, dacă e un lucru la care mă pricep este să ies dintr-un hotel fără ca cineva să-şi dea seama, crede-mă. Glumeam.

Nu despre asta e vorba.

Atunci despre ce?

Nimic. Acum e târziu.

Târziu pentru ce?

Las-o baltă.

Chiar aşa de importantă e chestia aia cu cântarele?

Trebuia să plec de mult. Doar că nu reuşeam să mă ridic din fotoliul ăla.

Poate că nici nu voiai.

Poate că nu. Dar ar fi prea ilogic pentru un tip ca mine.

Nu faci niciodată lucruri ilogice?

Nu.

Nici o greşeală?

Multe, dar niciodată ilogice.

E vreo diferenţă?

Evident.

Dă-mi un exemplu.

Aş avea unul perfect, destul de recent, dar, crede-mă, nu-i cazul să vorbim despre asta acum.

Ai zâmbit.

Poftim?

E prima dată că zâmbeşti de când ne cunoaştem. Ştii că ai un zâmbet frumos?

Mulţumesc.

Ar trebui s-o faci mai des, să zâmbeşti vreau să zic, îţi dă aerul ăla uşor melancolic care place femeilor.

Doar nu-mi faci avansuri?

Alo, alo!

Iartă-mă, era doar o vorbă.

O vorbă? Sper că eşti în stare de ceva mai de soi.

Sunt, dar nu în noaptea asta, îmi pare rău.

Şi noaptea asta ce are?

E o noapte nepotrivită.

Stai aici în pat şi pălăvrăgeşti cu o femeie goală, de ce ar fi o noapte nepotrivită? Lăsând la o parte nefericita lipsă a alcoolului, vreau să spun.

Dacă vrei, ar trebui să fie un bar pe undeva.

Cum vine asta „ar trebui să fie“, vii de şaisprezece ani în hotelul ăsta şi nu te-ai uitat niciodată unde e barul?

Nu.

Eşti nebun.

Beau foarte puţin.

Un pic de apă, n-ai avut chef să bei nici măcar un pic de apă?

De obicei am la mine.

Doamne, chiar că eşti nebun. Fă-mi plăcerea şi du-te să cauţi rahatul ăla de bar. De obicei e sub televizor.

Aşa ar fi logic.

Logic ar fi lângă pat.

Greşit. Zgomotul te-ar împiedica să dormi.

Dar alcoolul nu.

Bere?

Bere? Altceva nu e?

Nimic cu alcool.

Ce porcărie de hotel. Nu cumva e şi nişte popcorn pe-acolo, îmi place la nebunie...

Nu, nu-i nimic de mâncare.

Ce porcărie. Bine, o să ne descurcăm şi cu bere. Ia şi tu una.

Dar bărbatul spuse că ar prefera să nu bea, reuşise să se abţină întreaga noapte şi nu-i venea la- ndemână să cedeze tocmai acum. Spuse că avea nevoie să rămână cu mintea limpede. Apoi se
îndreptă spre pat şi, în timp ce străbătea camera, îşi dădu seama că prin draperii se zărea lumină. Se întoarse şi căută cu o mână cordoanele ca să le deschidă, amintindu-şi că, matematic, chiar dacă inexplicabil, tragem întotdeauna de cordonul greşit, de cel care deschide când vrem să închidem, şi invers. Îi spuse asta femeii, în modul cel mai spiritual de care era capabil, reuşind totodată să tragă puţin draperiile. Apăruseră zorile. Privi cerul îndepărtat, scăldat într-o lumină incertă, şi nu mai fu sigur de nimic. Femeia întrebă dacă se mai moşmondea mult cu berea aia, şi el merse să i-o dea. Aşază-te, zise femeia, dar cu o voce blândă de data asta. O clipă, zise bărbatul, şi se întoarse la fereastră. Era lumina aia. Crezu că e o invitaţie, dar acum i se păru greu de înţeles dacă-i era adresată şi lui. Privi la ceas ca şi cum ar fi existat o probabilitate oarecare să găsească acolo un răspuns, dar nu găsi nimic util, în afară de vaga impresie că ora era nepotrivită pentru o grămadă de lucruri. Poate c-ar fi trebuit să aibă încă încredere, să iasă din cameră, să se urce în maşină şi s-o ia pe autostradă călcând pe acceleraţie. Poate c-ar fi fost mai nimerit să se bage în pat şi să afle dacă trupul femeii era într-adevăr demn de-a fi dorit, aşa cum părea. Dar gândul ăsta părea să fie al altcuiva, nu al lui. Auzi pocnetul unei cutii care se deschide şi apoi glasul femeii care-l întreba dacă fusese întotdeauna aşa. Cum, aşa? Aşa ordonat, zise femeia. Bărbatul zâmbi. Apoi răspunse Nu. Atunci femeia vru să ştie când începuse să fie aşa, dacă-şi amintea, şi acesta a fost motivul pentru care, fără să se mişte de la fereastră, el spuse că-şi amintea foarte bine, avea treisprezece ani şi totul se întâmplase într-o noapte. Spuse că atunci se prăbuşise totul pentru el. În faţa casei sale care ardea, în acea noapte, totul se prăbuşise, în faţa acelui foc fără rost. Aveam treisprezece ani, repetă. Pe

urmă am întâlnit un bărbat care m-a învăţat să fiu ordonat, şi de atunci cred că ăsta e singurul nostru rost pe lume. Există mereu o casă de reconstruit, adăugă, şi asta e o treabă care cere mult timp, multă răbdare. Femeia îi spuse încă o dată să vină să şadă pe pat, dar el nu răspunse şi, ca şi cum şi-ar fi urmat gândurile, povesti că tatăl lui asculta în fiecare seară radioul bând dintr-o sticlă de vin până o golea. Se aşeza la masă, îşi punea pistolul dinainte şi sticla alături. Bea direct din sticlă, încet, şi nu trebuia deranjat în timp ce bea, sub nici un motiv. Pistolul nu-l atingea niciodată. Îi plăcea să-l aibă acolo, atâta doar. Spuse că şi în noaptea aia totul se petrecuse exact la fel, în noaptea în care luase foc totul. Pe urmă o întrebă pe femeie dacă avea casă.
Adică patru pereţi şi un pat? Bineînţeles.
Nu în sensul ăsta. O casă adevărată. În mintea ta.
Nu prea înţeleg.
Ceva pe care-l construieşti, proiectul tău.
Ah, despre asta e vorba.
Da, despre asta.
Ţi-am mai zis, nu duc nimic la bun sfârşit.
Ţi s-a întâmplat măcar o dată să începi?
Poate, o dată.
Unde?
Lângă un bărbat.
E bun ca punct de plecare.
O fi.
Tatăl copilului?

Ăla? Ce să vezi, ăla era un dobitoc, când a găsit momentul potrivit, a şters-o.

Îmi pare rău.

N-avea nici măcar de lucru. Sau poate c-avea, da’ ceva de genul hoţ de maşini.

Şi celălalt?

Care?

Bărbatul cu casa.

Păi ăla...

Avea ceva deosebit?

Totul. Numai el există pe lume.

Adică?

Nu mai e nimeni ca el.

Şi unde-i acuma?

Nu-i cu mine.
De ce?
Las-o baltă.
Nu te iubea?
Ba da, şi încă cum.
Şi-atunci?
Am făcut amândoi o grămadă de tâmpenii.
Ce fel de tâmpenii?
N-ai înţelege.
De ce?
Ai idee ce-nseamnă să fii nebun după cineva?
Mă tem că nu.
Păi vezi.
Încearcă să-mi explici.
Glumeşti?
Încearcă, spune-mi măcar un lucru, unul singur.
De ce?
N-am nimic altceva de făcut. Trebuie s-aştept să mi se usuce pantofii.
Bun răspuns. Ce vrei să ştii exact?
Ce-nseamnă să fii nebun după cineva.
Nu ştii?
Nu.

Femeii nu-i trecu altceva prin cap decât că asta presupunea să înţeleagă toate filmele de dragoste, să le înţeleagă *cu adevărat*. Dar nici asta nu era uşor de explicat. Şi suna cam stupid. Fără să vrea, îi reveniră în minte o mulţime de scene trăite alături de bărbatul pe care-l iubea, sau departe de el, ceea ce de foarte multă vreme era în fond totuna. De obicei încerca să nu se gândească la ele. Dar acum îi reveniră în minte, şi îşi aminti mai ales de una dintre ultimele despărţiri şi de ceea ce înţelesese în clipa aia - stătea la o masă într-o cafenea, iar el de-abia plecase. Ceea ce înţelesese, cu certitudine absolută, era că a trăi fără el avea să fie, pentru totdeauna, ocupaţia ei principală, şi că din acel moment lucrurile vor avea de fiecare dată o umbră, pentru ea, o umbră în plus, chiar şi pe întuneric, ba poate chiar mai ales pe întuneric. Se întrebă dacă era o explicaţie bună pentru ce-nseamnă să fii nebun după cineva, dar ridicându-şi privirile către bărbatul care stătea în picioare la fereastră, cu geanta-diplomat în mână, îl văzu atât de simplu

alcătuit şi de definitiv, încât i se păru că n-are absolut nici un rost să încerce să explice. La urma urmei, nici nu voia s-o facă şi nici nu se afla acolo pentru asta. Aşa că schiţă un zâmbet trist, care nu era al ei, şi spuse că nu, mai bine să lase totul baltă. Fii drăguţ, îi zise bărbatului, hai să nu mai vorbim despre mine. Cum vrei, zise bărbatul. Femeia deschise altă cutie de bere şi rămase tăcută o vreme. Pe urmă îl întrebă cum naiba poţi ajunge să fabrici cântare. N-o interesa cu-adevărat, dar voia să rupă tăcerea, sau poate să alunge amintirea bărbatului pe care-l iubea. De-aia întrebă cum poţi ajunge să vinzi cântare. Bărbatului întrebarea trebuie să i se fi părut importantă, fiindcă îşi aminti de momentul când îl învăţaseră prima dată să măsoare. Să măsoare bine. Îi plăcuse că treaba se făcea cu mâinile, îi plăcuse să măsoare bine. Probabil că atunci îi încolţise ideea că lipseau instrumentele de măsurat, şi că ăsta era începutul oricărei probleme. Trebuia să măsoare două lacuri şi să le amestece, să măsoare exact cât trebuia să pună dintr-unul şi cât din celălalt. Dacă făcea bine treaba, pensula ar fi alunecat pe lemn, iar nuanţa lui în lumina răsăritului ar fi fost potrivită şi ceva mai caldă decât cea de la apusul soarelui. I-ar fi plăcut să explice în ce fel avea asta de-a face cu proiectul pe care-l avem, fiecare, de a reconstrui casa, şi într- un fel era chiar începutul acelui proiect, clipa auroralã. Dar, căutându-şi cuvintele, îşi coborî privirea spre stradă şi văzu trei maşini de poliţie care opriseră în faţa intrării hotelului, cu girofarurile aprinse. Un poliţist stătea în picioare, sprijinit de portiera deschisă, şi vorbea într-un emiţător. Bărbatul renunţă să mai spună ceva şi se întoarse către femeia aflată în pat. Abia atunci îi remarcă ochii limpezi, dar cenuşii, ca de lup: şi înţelese de unde-i venea frumuseţea. Te ascult, zise femeia. Bărbatul rămase cu ochii ţintă la ea - la acei ochi -, dar în cele din urmă se întoarse să se uite pe fereastră şi îşi aminti din nou de cele două cutii de lac şi de lichidul dens care curgea într-o măsură de sticlă.

Era nevoie de ceva timp ca să înveţi, spuse într-un târziu.

Eşti ciudat, spuse femeia. Vino încoace.

Nu.

De ce?

Noaptea s-a terminat.

Să nu-mi spui că te mai gândeşti încă la întâlnirea aia de rahat. Te-or fi declarat deja mort.

Nu-i vorba de asta.

Păi atunci? Ţi-e teamă să nu te prindă dimineaţa de mâine cu o femeie în rochie de seară? Ţi-am zis că sunt în stare să mă evapor de aici fără ca cineva să-şi dea seama.

Chiar eşti?

Bineînţeles.

Poate c-ar trebui s-o faci chiar acum.

Nici nu mă gândesc. De ce-aş face-o?

Crede-mă, fă-o acum.

Ce naiba tot spui acolo?

Nimic.

De fapt, ştii ce-o să fac? Ne trebuie un mic dejun pe cinste, ca să sărbătorim.

Lasă receptorul ăla.

Ce număr au la recepţie?

Nu face asta, te rog.

Nouă, ăsta e, întotdeauna...

LASĂ RECEPTORUL ĂLA!

Linişteşte-te, ce te-a apucat?

LASĂ RECEPTORUL IMEDIAT!

Bine... bine, gata, l-am lăsat.

Iartă-mă.

Ce te-a apucat?

Nu era o idee bună.

Ba da, era foarte bună.

Crede-mă, nu era.

Nici măcar nu l-aş fi cerut pentru două persoane, ceream pentru una şi-l împărţeam, şi când l-ar fi adus sus m-aş fi ascuns în baie.

Pentru o clipă bărbatul păru să creadă că treaba ar fi mers, dar, de fapt, nu la asta se gândea. Era pe punctul de a spune ceva când sunară la uşă, de trei ori. De pe culoar se auzi un glas „Poliţia Comitatului", nu prea apăsat, dar cu destulă putere, fără ezitare. Bărbatul rămase o clipă în tăcere, apoi spuse cu glas tare „Imediat". Se întoarse s-o privească pe femeie. Stătea nemişcată, iar cearşafurile îi alunecaseră până pe coapse. Bărbatul îşi scoase haina, se apropie de pat şi i-o întinse femeii. „Acoperă-te", zise. Mai sunară o dată la uşă. Femeia îmbrăcă haina, îl privi pe bărbat şi spuse încet: „Nu trebuie să-ţi faci griji". Bărbatul dădu din cap că nu. Apoi spuse cu glas tare

„Imediat" şi se-ndreptă spre uşă. Femeia îşi vârî mâinile în buzunarele hainei şi pipăi cu mâna dreaptă un pistol. Îl strânse. Bărbatul deschise uşa.

Poliţia Comitatului, spuse poliţistul, arătându-şi insigna. Cealaltă mână o ţinea pe mânerul pistolului atârnat la centură.

Sunteţi domnul Malcolm Webster? întrebă poliţistul.

Da, eu sunt, zise bărbatul.

Trebuie să veniţi cu mine, zise poliţistul.

Apoi se îndreptă către pat fără să pară surprins de femeia care stătea sub pătură.

Pistolul? întrebă el.

Totul e-n ordine, răspunse femeia, e la mine.

Poliţistul dădu din cap.

Se-ntoarse către bărbat.

Să mergem, zise.

DOI

Era o fetişcană, iar faptul că era îmbrăcată ca o femeie o făcea să pară şi mai tânără. La fel şi machiajul: roşul de pe buze şi umbrele grele din jurul ochilor - ochi limpezi, dar cenuşii, ca de lup. Ajunse spre ora nouă seara, cu iubitul ei, cu cel care evident trebuie să-i fi fost iubit, binişor mai mare decât ea. Probabil că băuseră deja o grămadă. Nu aveau rezervare, iar portarului de la hotel iau spus că-şi uitaseră actele în maşină. Portarul era un bărbat de vreo şaizeci de ani, căruia direcţiunea îi ordonase să nu le caute nod în papură clienţilor şi să ceară banii în avans. Nu era genul de om care să-şi permită să facă după capul lui, aşa că le dădu celor doi o cameră la etajul trei şi le ceru banii. Băiatul scoase un teanc de bancnote din buzunar şi plăti. În timp ce plătea, adăugă câteva fraze cam brutale, vrând să dea de înţeles că e un dur. Fetişcana nu zise nimic. Aştepta în picioare, la câţiva paşi.

Urcară în cameră, dar coborâră la scurt timp şi ieşiră să cineze, fără să salute.

Hotelul, mai degrabă sordid, se afla la periferia oraşului.

În toiul nopţii, întins pe patul pliant, portarul hotelului auzi zgomote în hol, ca nişte glasuri înăbuşite. Se ridică să vadă despre ce e vorba şi-i zări pe cei doi sărutându-se, rezemaţi de un perete. Fata părea că vrea să urce în cameră, dar el o strivea de perete, iar ea râdea fără motiv între un sărut şi altul. Băiatul îi vârî o mână sub fustă, şi atunci ea închise ochii, fără a se opri din râs. Scena putea fi simpatică, numai că băiatul nu proceda prea elegant. Portarul hotelului tuşi uşor. Băiatul se întoarse spre el, apoi continuă de parcă nu i-ar fi păsat dacă-l privea cineva, sau i-ar fi făcut plăcere. Portarului însă nu-i convenea situaţia, aşa că luă cheia camerei şi le spuse cu glas tare că le-ar fi recunoscător dacă ar urca. Băiatul trase o înjurătură, dar scoase mâna de sub fustă şi îşi aranjă părul. În cele din urmă luară cheia şi urcară. Portarul hotelului rămase în picioare în spatele recepţiei, gândindu-se la drăgălăşenia fetei, când ea reapăru în hol, cu o umbră de oboseală pe chip pe care n-o avea înainte, şi spuse că n-aveau prosoape în cameră. Portarul era convins că aveau, dar se duse să ia altele din debara, fără să se întrebe ce-i cu povestea asta. Se-ntoarse cu prosoapele şi i le-ntinse fetei, care-i mulţumi politicos şi dădu să plece. Dar după doi paşi se opri şi, întorcându-se către bărbat, îi puse o întrebare care părea s-o fi frământat de mult, cu un ton care vădea simplă curiozitate, dar şi un pic din oboseala aceea.

Când dorm portarii de noapte? întrebă.

Noaptea, răspunse bărbatul.

Aha.

Pe apucate, se-nţelege.

În sensul că, de fapt, te cam apucă o sfârşeală.

În sensul că uneori trebuie să ne sculăm şi să ne culcăm la loc de mai multe ori.

Nu-i prea grozav. Cum aţi ajuns să faceţi meseria asta?

N-am prea avut de ales. Şi, în fond, nu-mi displace.

Alta era treaba dacă eraţi rockstar.

Dar sigur n-aş fi dispus de liniştea şi de timpul pe care le am acum.

Adică?

Adică mie îmi convine. Voiam să am linişte.

Deci a picat bine. Dar, după mine, n-aţi avut curajul să visaţi la ceva mai bun. Noapte bună.

Ciudat, acelaşi lucru mi-am zis şi eu despre dumneata.

Poftim?

Când te-am văzut intrând, şi pe urmă, aici, în hol, mi-a trecut prin cap că e păcat.

Ce e păcat?

Băiatul ăla. Dumneata şi băiatul ăla. Dumneata, dacă-mi permiţi, eşti o fată drăguţă, se vede imediat.

Ce tâmpenii mai sunt şi astea?

Iartă-mă. Noapte bună.

Ba nu, acum spuneţi-mi ce voiaţi să spuneţi.

N-are importanţă.

Sunt convinsă, dar spuneţi-mi totuşi.

Te-o fi aşteptând iubitul cu prosoapele.

Mă doare-n fund. Care-i treaba cu fata drăguţă?

Dumneata ţii picioarele lipite unul de altul, lipite-lipite. Fetele nu înţeleg totdeauna că, dacă au tocuri înalte, singurul mod de a sta în picioare este să le ţină lipite. Câteodată le ţin doar la distanţă de un deget, dar nu-i acelaşi lucru.

Ce să spun!

Nu toate înţeleg chestia asta, dar dumneata ştii, şi pe urmă tot restul, ai un fel foarte frumos de a... de a face totul. Cu băiatul însă totul e fals, nu?

Ce, se vede?

Aşa că m-am gândit că e păcat. M-am gândit că poate n-ai avut curajul să visezi la ceva mai bun.

Ar trebui să dormiţi ceva mai mult. Nu prea e-n regulă.

Poate. Dar anumite lucruri se văd.

Şi ce anume vi se pare că vedeţi?

Anumite lucruri.

Ce să-nţeleg de-aici, că aveţi studii în domeniu, că ziua sunteţi psiholog, că aveţi darul de a ghici? Nu. Doar că am o anumită vârstă şi am văzut multe la viaţa mea.

Stând în picioare la recepţia unui hotel?

Da, şi aşa.

Grozavă experienţă, nimic de zis.

Am avut şi altele.

De ce fel?

Am copii ca dumneata.

Se-nţelege.

Ţi se pare puţin lucru?

Oricine e-n stare să aibă copii.

E-adevărat. Am fost şi la puşcărie. Asta-ţi spune ceva?

La puşcărie?

Treisprezece ani.

Mă luaţi peste picior?

N-aş îndrăzni.

N-arătaţi a puşcăriaş.

Nu, e-adevărat.

A fost o greşeală?

Am intrat în închisoare dintr-o serie de cauze care s-au înlănţuit în chip anormal şi inevitabil. Nu-nţeleg.

Am omorât un om.

Futu-i!

Te-aşteaptă iubitul.

Şi cum l-aţi omorât?

Am tras în el. Un foc, numai unul.

Ce precizie!

Era la un metru de mine, nu prea aveam cum să-l ratez. Dar faptul c-am tras un singur foc a contat la tribunal. N-a fost din îndârjire, înţelegi?

Ca şi cum n-aţi făcut-o din plăcere.

Exact.

Treabă curată.

Să zicem.

Şi de ce l-aţi omorât?

E-o-ntreagă poveste.

Spuneţi-mi-o pe scurt.

De ce-aş face-o?

Nu ştiu, mi-ar plăcea s-o aud.

Uite cum facem...

Dar repede că trebuie să mă întorc în cameră.

Eu îţi spun povestea, şi dumneata, în schimb, pleci din hotelul ăsta, imediat, fără să-ţi iei la revedere de la tipul de sus.

Poftim?

Am zis că-ţi spun cu dragă inimă de ce l-am omorât, dar în schimb mi-ar plăcea ca dumneata să pleci după aia şi să te-ntorci acasă.

Ce naiba v-a apucat?

Sincer, nu ştiu. Aşa mi-a venit. Mi-ar plăcea grozav să te văd ieşind pe uşa asta şi ducându-te într- un loc mai de Doamne-ajută.

Da’ ce-are locul ăsta?
Bărbatul ăla.
Iubitul meu?
Poate. Dumneata şi băiatul ăla, da. Totu-i fals.
I-auzi!
Poate că mă-nşel.
Bineînţeles că vă-nşelaţi.
Eşti sigură?
Absolut.
Atunci îmi cer scuze. Ia prosoapele. Noapte bună.
O clipă, o clipă.
Hai, du-te.
O clipă. Întâi povestea.
Ţi-am zis că ţi-o spun, dar numai dacă-mi faci plăcerea să ieşi pe uşa asta şi să te-ntorci acasă.
Da’ ce, nu vă e bine? Doar nu credeţi c-am să fac aşa ceva. Că o să plec doar ca să vă fac *pe plac*. E-adevărat, mi se pare destul de puţin probabil.
Mai degrabă imposibil.
De ce?
E viaţa mea, ce vă băgaţi?
Şi în afară de asta?
În afară de asta, oricum n-aş putea să plec.
De ce?
M-ar umple de vânătăi.
Păi vezi!
Sunteţi mulţumit?
Nu. Deloc. Cum te-ai vârât în chestia asta?
Habar n-am.
Fantastic.
Îmi plăcea... adică, *îmi place*, numai că...
Ce îţi place?
Iubitul meu.
Sigur, da’ ce-ţi place la el?
Ce întrebare tâmpită, îmi place, îmi place cum arată, îmi place că-i nebun, îmi place la pat. Înţelegeţi despre ce vorbesc?
Încerc.
Păi atunci e bine.
N-ai găsit unul mai puţin vulgar şi mai puţin violent?
Ce naiba de vorbe-s astea?

De ce nu-ţi găseşti unul drăguţ, care să nu te maltrateze?

Există şi dintr-ăştia?

Dumneata eşti superbă.

Lăsaţi-o baltă. Daţi-mi prosoapele alea.

Uite-le.

Simt nevoia să fac un duş bun.

Cred şi eu.

Va trebui să-l fac fără să aflu cum naiba a devenit asasin un împiedicat ca dumneavoastră.

Du-te să-l faci acasă şi o să afli.

Acasă? Nu ştiţi despre ce vorbiţi.

Oi fi având o casă.

Nu e-a mea, e a maică-mii.

În general, e cam tot aia.

Răspundeţi, sigur e el.

Recepţia, bună seara... Da, e aici... Habar n-am... Da, v-o dau...

Alo... Vin acuma... Am rămas să schimb câteva cuvinte... Cu portarul... Da, să schimb câteva cuvinte... Mi-ar putea fi bunic, Mike... E treaba mea... Nu, uite... Ţi-am zis că vin... DA' MĂ LAŞI NAIBII O CLIPĂ? Ţi-am zis că vin... TU URLI!... care juma' de oră, dacă au trecut cinci minute... habar n-am, o fi în geantă, la fund... te rog, nu mai urla... NU MAI URLA FIR-AR A DRACULUI... ŢI-AM ZIS CĂ... du-te-n mă-ta!

Îmi pare rău, e vina mea.

Paştele mă-sii...

Hai, du-te.

Nu, chemaţi-l, vă rog.

La telefon?

Da' la ce? Repede.

Eu cred că...

Repede, că dacă nu, ăla coboară!

Poftim.

Alo?... Alo?... Iartă-mă, iartă-mă, te rog, iartă-mă.... Mike... de acord... urc imediat... jur... doar să iau prosoapele... Te iubesc... da, te iubesc... ţi-am zis. vin acuma.

Hai, acum du-te.

Mă duc.

Noapte bună.

Nu v-aţi bătut joc de mine, nu-i aşa?

În ce sens?
Chiar aţi stat în puşcărie, nu?
Treisprezece ani.
Treisprezece?
Am citit o grămadă. Au trecut.
Eu aş fi înnebunit acolo.
Dumneata eşti tânără, e altceva. Hai, du-te.
Câţi ani îmi daţi?
Optsprezece. Ai scris chiar dumneata când ai completat fişa hotelului.
Şi mă credeţi?
Nu.
Şi-atunci?
Spune-mi dumneata.
Şaisprezece.
Fir-ar să fie!
Toată lumea spune că e o vârstă aparte.
Da, aşa se pare.
Credeţi că e o vârstă aparte?
Nu ştiu, n-am avut niciodată vârsta asta.
Aţi sărit peste ea?
Cam aşa ceva.
Ce păcat!
Păcat e şi s-o iroseşti, ca dumneata.
De fapt, n-o irosesc.
Iartă-mă, ai dreptate, eu habar n-am.
De ce spuneţi c-o irosesc?
Nu ştiu. După faţă.
Ce-are faţa mea?
E foarte frumoasă.
Şi ce-i cu asta?
Ar fi foarte frumoasă dacă n-ar fi aşa răutăcioasă.
Răutăcioasă?
Ai o faţă răutăcioasă.
Mişto!
Mă rog.
Eu chiar *sunt* rea.
Şi-ţi convine.
Da, îmi convine, îmi place să fiu rea, e felul meu de a mă apăra de lume, de-asta nici nu mă tem de nimic. De ce-ar fi

nasol să fii rău?

Bărbatul se gândi puţin. Apoi zise că trebuie să fii atent când eşti tânăr, pentru că lumina în care te aşezi de tânăr te va însoţi toată viaţa, şi asta din pricina unui motiv pe care el unul nu-l înţelesese niciodată. Dar ştia că aşa stau lucrurile. Zise că mulţi sunt melancolici în tinereţe, de pildă, şi atunci aşa rămân pentru totdeauna. Sau cresc în umbră, şi umbra îi însoţeşte apoi toată viaţa. Aşa că trebuia să fie atentă la răutate, fiindcă în tinereţe pare un lux pe care ţi-l poţi permite, dar adevărul e altul, anume că răutatea e o lumină rece în care toate lucrurile îşi pierd culoarea, şi şi-o pierd pentru totdeauna. Mai spuse că şi el, de pildă, crescuse într-un climat violent şi tragic, şi trebuia să admită că un şir întreg de împrejurări îl împiedicaseră să iasă din acea lumină, deşi în general putea spune că făcuse lucruri bune în cursul vieţii, urmărind doar ca ele să reintre pe făgaşul lor, ceea ce în fond reuşise să facă, dar fără doar şi poate într-o lumină care n-a ajuns niciodată să fie altfel decât tragică şi violentă, cu rare clipe de frumuseţe, pe care de altminteri nu le uitase niciodată. Pe urmă văzu liftul coborând de la etajul trei spre parter şi remarcă pe chipul fetei o anume duritate, ceva asemănător cu un scurt spasm de teamă. Din instinct, îi veni să se întoarcă în cămăruţa lui, apoi se gândi că n-o putea lăsa pe fată acolo şi atunci zise Repede, vino cu mine, iar ea, în chip straniu, se lăsă condusă în cămăruţa-oficiu unde bărbatul îi făcu semn să tacă, în timp ce căuta prin jur ceva, fără să ştie ce anume. Se auzi uşa liftului deschizându-se şi glasul băiatului care o striga pe fată. Bărbatul aşteptă o clipă, apoi ieşi din cămăruţă şi se-ndreptă spre recepţie. Băiatul era în chiloţi şi tricou. Bărbatul îl privi cu toată amabilitatea impersonală de care era capabil.

V-aş ruga să nu urlaţi.

Urlu cât am chef. Unde a dispărut?

Cine?

Gagica mea.

Nu ştiu. A luat prosoapele.

Şi unde a dispărut?

Nu ştiu. Cred că a urcat.

Când?

După ce-aţi chemat-o la telefon, a luat prosoapele, şi pe urmă nu ştiu ce-a făcut.

Şi astea ce sunt?

Astea?

Eşti idiot? Astea, ASTEA nu sunt prosoape?

Probabil că le-a lăsat aici. Nu ştiu, eu aveam treabă, am intrat în...

Paştele mă-sii...

Probabil că le-a uitat.

Şi unde s-a dus?

O fi urcat o clipă pe terasă.

Ce terasă?

V-am spus că e o terasă, la ultimul etaj, cu o privelişte splendidă noaptea, se vede tot oraşul luminat. I-o fi venit cheful să...

Pe terasă?

Nu ştiu, dacă nu s-a întors în cameră...

Cum se ajunge la terasa aia de căcat?

Urcaţi cu liftul până la ultimul etaj şi pe urmă mai e o scară. Uşa e deschisă.

Ia spune, sigur n-ai văzut-o ieşind?

Din hotel?

Din hotel, bineînţeles. Ce, eşti turc?

O fi ieşit, dar, cum vă spuneam, aveam treabă, aşa că am intrat aici şi...

Nu-ncerca să mă duci cu vorba!

Nu-mi fac decât meseria.

O meserie de căcat...

Mi s-a-ntâmplat şi mie s-o privesc aşa.

Foarte bine, aşa s-o priveşti, măcar din când în când. Ţi-ar prinde bine.

Prosoapele.

Dă-le dracului.

Nu le luaţi?

Boşorog ramolit...

Băiatul nu mai spuse nimic. Se-ndreptă spre lift, dar îi trecu ceva prin minte, fiindcă o luă pe scări, înjurând în barbă. Bărbatul nu se mişcă. Abia atunci îşi dădu seama că-i tremură mâinile şi se bucură că băiatul nu remarcase. Rămase o clipă locului, fiindcă nu era sigur dacă băiatul se va întoarce sau nu, şi începu să se gândească rapid la ce avea de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Ce idiot, se gândi, dar nu se referea la băiat. Se-

ntoarse în cămăruţă. Acum ştia cum o cheamă pe fată. Mary Jo, spuse, acum ar fi mai bine să urci, rapid. Ea şedea pe patul pliant. Ţinea picioarele lipite, în felul acela frumos. Făcu semn din cap că nu. Mi-e frică, spuse. De ce ţi-e frică? întrebă bărbatul. Să urc.

Atunci pleacă, fugi, zise bărbatul.

Mi-e frică şi de asta.

Vin cu dumneata.

N-are rost.

De ce?

Trebuie să mă-ntorc în cameră.

Dacă pleci, şi asta ar trebui să faci, vin cu dumneata.

Nu trebuie să staţi aici?

N-o să-şi dea nimeni seama.

Şi pe urmă unde naiba să mă duc?

Nu e timp de discuţii. Hai.

Lăsaţi-o baltă. Mi-a trecut.

Hai să mergem.

De ce?

Uită-te afară. E deja lumină.

Şi ce dacă?

E ora la care ar trebui să te-ntorci acasă şi să te culci.

Ce contează ora, nu mai sunt copil.

Nu e vorba de oră, e vorba de lumină.

Ce tot spuneţi acolo?

E lumina potrivită ca să te-ntorci acasă, e tocmai lumina care trebuie.

Lumina?

Nu există lumină mai bună ca să te simţi curată. Hai.

Doar nu credeţi că...

Ba da, cred. Hai cu mine.

Nici măcar nu ştim unde mergem!

Improvizăm. Până la urmă, am putea merge la gară. Acolo o să deschidă în curând. Avem nevoie amândoi de o cafea bună, nu crezi? Hai, ieşim prin spate. Vrei să laşi prosoapele?

Nici nu mă gândesc. Le iau cu mine.

Cum vrei, dar grăbeşte-te.

Îmi place la nebunie să fur prosoape din hoteluri.

Ce copilărie!

Nici gând. Ce, crezi că le iau ca să fac în necaz cuiva?

Nu văd alt motiv. Oricum, nu sunt cine ştie ce. Hai s-o ştergem de-aici.

Mă doare-n cot de calitate. Numai că pe urmă, acasă, prosoapele îmi aduc aminte pe unde am fost. Înţelegeţi?

Suveniruri?

Cam aşa ceva.

Incomod suvenir.

E-adevărat. Mi le duceţi dumneavoastră? Mulţumesc.

Bine, dar hai mai repede, te rog.

Ne grăbim?

Nu ştiu.

Totuşi, ce lumină!

Ţi-am zis.

Într-adevăr, în dimineaţa aceea de vară, zorile se proiectau pe cerul senin cu o asemenea siguranţă, încât până şi periferia aia fără visuri părea luată prin surprindere, cedând în faţa unei frumuseţi pentru care nu era pregătită. Ferestrele aruncau luciri optimiste, şi iarba rară, acolo unde era iarbă, strălucea într-un verde neaşteptat. Din când în când treceau maşini, şi chiar şi ele păreau să fi abandonat orice grabă, de parcă ar fi fost suspendate într-o clipă de linişte. Bărbatul şi fata umblau unul lângă altul, un spectacol straniu, fiindcă fata era frumoasă, iar bărbatul un oarecare, şi bătrân pe deasupra. Era greu de priceput povestea lor doar văzându-i, ea - pe tocuri înalte, cu pasul sigur, el - un pic adus de spate, cu un set de prosoape albe sub braţ. Poate un tată şi o fiică, dar nici măcar asta. Dădură colţul pe lângă zidul fabricii de bere părăsite, lăsând în urmă strada principală, şi bărbatul nici măcar nu spuse că prefera s-o ia pe-acolo fiindcă-i era încă teamă de băiatul în chiloţi, fiind sigur că n-avea să găsească terasa, pentru că nici nu exista. Preferă să povestească ceva despre fabrica de bere şi despre mirosul de malţ şi de pub care se mai simţea când treceai pe acolo. Povesti că proprietarul fugise în Caraibe, cu trei ani în urmă, iar muncitorii conduseseră fabrica pentru scurtă vreme, descurcându-se destul de bine, dar până la urmă lucrurile reintraseră pe făgaşul lor normal. Fata îl întrebă dacă băuse vreodată bere din aia, iar bărbatul zise că nu mai bea, de ani de zile, nu-şi putea permite, fiindcă fusese eliberat condiţionat, şi la cea mai mică tâmpenie ar fi ajuns din nou în puşcărie într-o clipă. Aşa că prefer să rămân treaz, zise. Oricum,

aş vrea să fie o tâmpenie pe care s- o fac treaz fiind, adăugă. Poate că făcea aluzie la tâmpenia pe care o făcea în acel moment. La fel trebuie să fi gândit şi fata, fiindcă îi spuse imediat că acum se putea întoarce la hotel, că ea avea să se descurce. Dar bărbatul făcu semn din cap că nu, fără să mai spună nimic. Era atât de clar că e neajutorat în liniştea lui, încât pentru o clipă îi fu drag fetei. Îşi dădu seama abia acum că el risca efectiv să-şi piardă postul, umblând în zorii zilei în jurul unei fabrici de bere închise, alături de o fată nebună, şi, în chip straniu, povestea asta nu-i plăcu. Brusc îşi dori ca bărbatul acela să nu fie nevoit să sufere şi, urmându-şi firul gândurilor, îşi dădu seama că i-ar fi plăcut să nu fi suferit niciodată în viaţă. De aceea, la un moment dat îl întrebă dacă ai lui îl aşteptaseră în toţi anii ăia cât stătuse în puşcărie.

Mai mult sau mai puţin, răspunse bărbatul.

Da sau nu?

Nevasta mai mult sau mai puţin. Copiii, unul era deja mare şi a plecat, ceilalţi doi au rămas cu mama lor.

Vreţi să spuneţi că după ce aţi ieşit din puşcărie nu mai aveaţi o familie.

Am încercat, o vreme, dar n-a mers. Se schimbaseră multe.

Ce anume?

Mă schimbasem eu. Şi ei. Toţi. Nu e uşor.

Le era ruşine?

Nu, nu cred, ruşine nu e cuvântul potrivit. Ar fi mai potrivit, poate, ceva legat de iertare.

Nu v-au iertat.

Aşa ceva. E păcat, fiindcă în realitate o făcusem pentru ei.

Poftim?

Pentru ei l-am ucis pe omul ăla.

Serios?

Da. Pentru mine, pentru ei. Ca să-mi apăr casa.

Nu reuşesc să merg în ritmul ăsta.

Iartă-mă.

Doar nu ne grăbim, nu?

Nu ştiu.

E vorba de iubitul meu?

Da, de el.

Lăsaţi-l în plata Domnului. Spuneţi mai departe.

Ce anume?

Îmi datoraţi o poveste.

Corect.

Deci?

Era un dobitoc. Omul pe care l-am omorât era un dobitoc.

Uau!

Ştii despre ce vorbesc?

Bineînţeles, doar nu-s tâmpită. Un dobitoc.

Îi datoram o groază de bani. Voia să se ia de copiii mei.

Şi-atunci aţi tras în el.

Da.

Ce tâmpenie, ăştia îi dau cu ameninţările, dar pe urmă, când vine momentul, n-au nici o soluţie. Asta e metoda lor.

Nu şi-n cazul ăsta.

De unde ştiţi?

A început cu chestii enervante, nimic violent, dar oricum lucruri neplăcute. Ameninţări.

Şi vi s-a făcut frică.

Nu. Îmi păstram calmul. Dar nu găseam banii, aşa că a continuat. Ştia totul despre noi, când şi unde mergem, totul.

Puteaţi să-l denunţaţi.

Mai devreme sau mai târziu tot aveam să ies din casă, şi atunci m-ar fi găsit. Aşa merg lucrurile astea. Denunţi, plăteşti.

Ce rahat! Ştiţi încotro mergem, nu-i aşa?

Mai mult sau mai puţin.

OK. Atunci daţi-i înainte.

Nimic, m-am dus să-l caut, banii au fost pretextul, şi am intrat în încurcătura aia.

Şi nu v-a venit altceva în minte decât să trageţi în el?

Nu exista altă scăpare, crede-mă. Singurul lucru care putea pune capăt situaţiei era să-l împuşc.

Şi aţi avut un plan?

Mai mult sau mai puţin. Am încercat să găsesc ceva în care să fiu mai puternic decât el.

Şi aţi găsit.

Da. Aveam mai multă imaginaţie şi o mutră de laş.

Cum adică?

Nu se aştepta din partea mea la un act de curaj, un act violent. Aşa că i-am spus că am banii, am stabilit un loc, iar lui nici nu i-a trecut prin cap să-l aleagă bine sau să vină cu un însoţitor. A venit, eu m-am apropiat şi am tras. Era ultimul lucru

la care se aştepta.

A dracului treabă!

Aşa s-a-ntâmplat.

Nu v-a... vreau să spun, nu v-a afectat? Faptul că aţi tras, adică.

Am crescut într-o lume în care oamenii trăgeau. Tata era contabil, dar la nevoie trăgea.

Serios?

Aşa era lumea aia. Oamenii se omorau, şi o făceau absolut firesc.

În ce sens *firesc*?

Asta-i altă poveste, pe asta nu ţi-o mai datorez.

Bine. Atunci terminaţi-o pe-a mea.

Ce mai vrei să ştii?

Ce-aţi făcut după aia. Aţi fugit, v-aţi dus la poliţie, ce-aţi făcut?

M-am urcat în maşină şi câteva zile am rătăcit de colo-colo. În prima zi aveam întâlniri cu clienţii şi m-am dus. Pe urmă, gata, am călătorit şi gata. Nici n-am mai telefonat acasă.

Aţi fugit.

Nu. Călătoream. Dar nu m-am ascuns nici măcar o clipă. Nu-mi păsa dacă mă prind.

De ce?

Aveam încă pistolul la mine. Îl ţineam în buzunarul hainei. Mă gândeam să mă sinucid mai devreme sau mai târziu.

Chiar aşa?

Asta era ideea. Era logic.

Totuşi până la urmă n-aţi făcut-o.

Mă gândeam s-o fac când aveam să văd poliţia venind. Dar au fost foarte abili.

Adică?

Îşi închipuiau ei ceva, aşa că au fost foarte abili. M-au urmărit o vreme de la distanţă, apoi şi-au ales bine momentul. Eram într-un hotel şi au venit să mă ia de-acolo, în zori, dar într-un mod ticluit cu grijă. Am avut noroc, erau poliţişti care ştiau cum să acţioneze.

Aşadar nu v-aţi împuşcat.

După cum vezi...

Poate că era mai bine dacă o făceaţi.

Cine ştie. Dar aş prefera să elimin posibilitatea asta. E

întotdeauna mai bine să trăieşti.

Chiar şi-n puşcărie?

Dar bărbatul nu răspunse, fiindcă un automobil negru, la câteva intersecţii mai încolo, se opri brusc şi dădu înapoi. El e? întrebă bărbatul, şi femeia făcu semn din cap că da. Devenise palidă. Pe aici, zise bărbatul, şi se îndreptară alergând spre strada principală, pe unde treceau mai multe maşini şi poate mai erau şi oameni. Fata se aplecă să-şi scoată pantofii şi începu să alerge repede, ţinându-i în mână. Bărbatul simţea bătăile inimii în urechi, încerca să se gândească, să găsească o idee. Era convins că băiatul îi văzuse, dar era probabil atât de furios, că-i luase ceva timp ca să se orienteze în păienjenişul străduţelor. Poate că mai aveau câteva minute, deşi nu era clar ce puteau face în răstimpul ăla. Ar fi fost bine dacă ajungeau în strada principală, se gândi, şi când ajunseră acolo se uită să vadă dacă maşina neagră o găsise înaintea lor. Văzu un autobuz care se apropia, semnalizând. Se întoarse şi văzu staţia la douăzeci de metri de ei. Acolo, repede, strigă către fată, făcând în acelaşi timp semne cu mâna pentru ca autobuzul să oprească. Ajunseră în staţie şi timpul scurs până ce autobuzul frână şi deschise uşile păru o veşnicie. Urcă, rapid, spuse bărbatul. Fata urcă fără să scoată o vorbă. Bărbatul îşi vârî instinctiv o mână în buzunar ca să caute un bilet, pentru că aşa era el. Dar nu mai avu timp să urce, fiindcă uşile se închiseră. Din spatele ferestrelor fata îi strigă ceva, şi el se gândi că-l întreabă cum de n-a urcat. Făcu doar semn din cap că nu. Autobuzul plecă şi o văzu pe fată făcându-i semne de rămas-bun cu mâna. I se păru că o face într-un fel frumos, cum făcea probabil toate lucrurile.

Apoi rămase acolo, în picioare, cu inima bătându-i. Nu se gândea la nimic.

Într-un minut, poate ceva mai mult, automobilul negru se opri în faţa lui. Portiera se deschise şi băiatul coborî calm, încet. Nu mai era în chiloţi şi tricou, se îmbrăcase. Ocoli maşina şi se apropie de bărbat. E însărcinată, idiotule, şopti încet, apoi îi dădu bărbatului un pumn sub coaste şi bărbatul se prăbuşi la pământ. Se ghemui pe trotuar, ca o insectă, gândindu-se la puşcărie şi la ce putea face ca să nu ajungă iar acolo. Să nu fac nimic, se gândi. Băiatul îi trase un şut în spinare, repetând cu glas scăzut Idiotule. Apoi îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

Bărbatul, ghemuit la pământ, îşi asculta inima. Intui că băiatul făcea câţiva paşi, ca pentru a se îndepărta. Apoi îl auzi din nou aproape.

Unde s-a dus? întrebă băiatul.

Bărbatului i se păru că povestea cu fata însărcinată schimba puţin lucrurile.

A luat autobuzul, răspunse.

Băiatul dădu ambiguu din cap. Trăgea furios din ţigară.

Ridică-te de-acolo, zise.

Bărbatul se gândi că n-avea să reuşească niciodată, dar băiatul îi repetă să se ridice şi o făcu cu o voce brutală şi nerăbdătoare. Aşa că bărbatul se sprijini cu mâna de trotuar şi se ridică în picioare cu mare greutate. Simţea în piept o durere care-l făcea să se îndoaie.

Urcă-n maşină, zise băiatul, cu aceeaşi voce.

Bărbatul îşi înălţă capul şi pentru o clipă se întrebă unde dispăruseră cei câţiva trecători care înainte, îşi amintea foarte bine, umblau grăbiţi pe stradă. Urcă în maşină şi îi trecu prin minte că nu va ieşi viu de acolo. Dar probabil că era o idee tâmpită.

Băiatul se aşeză la volan, iar bărbatul, pe scaunul din dreapta, se lăsă pe spate. O vreme nu se întâmplă nimic. Apoi băiatul porni maşina şi făcu o întoarcere lentă, luând-o de-a lungul străzii. Rătăciră ca şi cum n-ar fi avut nici un scop, şi poate că nici nu aveau. Dar în cele din urmă băiatul o luă pe o stradă pe care o recunoscuse şi după vreo cincizeci de metri trase în faţa hotelului. Opri motorul, coborî fereastra şi aprinse o ţigară. Rămase o vreme în tăcere.

Nici nu sunt sigur că e-al meu, zise la un moment dat. Copilul, adăugă.

De ce?

Cum adică „de ce“? N-ai văzut-o cum e?

E drăguţă.

E nebună.

Dar într-un fel frumos, zise bărbatul, apoi începu să tuşească din pricina loviturii care parcă-i rupsese ceva în piept.

Băiatul îl lăsă să tuşească, apoi îl întrebă dacă avea copii.

Mai mult sau mai puţin, răspunse bărbatul.

Nu vreau un copil care nu-i al meu, zise băiatul.

Apoi nu-şi mai spuseră nimic până când băiatul zise Coboară,

cu un ton de parcă nu-i mai păsa de nimic.

Bărbatul deschise portiera şi zise Îmi pare rău.

Hai, valea, făcu băiatul. Nu aşteptă nici măcar ca bărbatul să coboare de tot, se întinse să închidă portiera şi porni scrâşnind din cauciucuri.

Bărbatul rămase acolo, pironit în faţa hotelului. Privi în jur şi se miră să vadă o lumină pe care o ştia încă din zori, fiindcă în realitate i se părea că trecuseră ore de când plecase cu fata. Nu se clintea, fiindcă durerea îl sfredelea, dar şi fiindcă avea vaga impresie că a uitat ceva. Îi veniră în minte prosoapele. Şi le închipui pe jos, în staţia de autobuz. Le văzu, albe şi călcate, acolo pe jos, şi o clipă se gândi că era bine că băiatul îl lovise fără să-i dea sângele. Nu i-ar fi plăcut să vadă prosoapele albe murdare de sânge. Acum însă putea să şi le-nchipuie pure, zăcând acolo, fără nici un motiv, sub privirile curioase ale oamenilor.

Cineva o să le ia şi-o să le ducă acasă, se gândi.

TREI

Băiatul se întinsese pe pat fără să-şi scoată nici măcar pantofii, şi de câtva timp se răsucea pe cuvertură, aţipind din când în când, dar fără să adoarmă cu adevărat. Aşezată pe un scaun într-un colţ al camerei, o femeie îl observa, încercând să alunge senzaţia enervantă că nu procedau bine. Rămăsese cu pufoaica pe ea, pentru că în hotelul acela deprimant până şi căldura lăsa de dorit. Ca şi mocheta împuţită şi tablourile cu puzzle-uri de pe pereţi. Numai tâmpiţii ăia de şefi ai ei puteau crede că era o idee bună să aducă aici un băiat de treisprezece ani, după ce trecuse prin atâtea în seara aia. Poliţişti tâmpiţi! Şi toate astea din pricină că nu reuşiseră să identifice nici măcar o rudă la care să-l ducă. Găsiseră numai un unchi, căruia însă nici prin cap nu-i trecea să vină de unde stătea, respectiv dintr-un şantier din nord, o văgăună. Aşa că acum trebuia s-o facă pe dădaca, în hotelul ăsta de rahat, până dimineaţă, când urma să se ia o hotărâre. Dar băiatul se tot răsucea pe cuvertură, iar femeia nu reuşea să accepte nepăsarea asta şi tristeţea întregii situaţii. Nici un băiat nu merita o asemenea porcărie. Se ridică şi se apropie de pat. E frig, zise, înveleşte-te. Băiatul făcu semn din cap că nu. Nici măcar nu deschise ochii. Înainte stătuseră un pic de vorbă, ba chiar femeia reuşise să-l facă să râdă. Închipuie-ţi că sunt bunica ta, îi spusese. Nu eşti destul de bătrână, răspunsese el. Mă ţin bine, spusese femeia, care avea cincizeci şi şase de ani, şi în realitate îi simţea din plin. Pe urmă încercase să-l facă să doarmă, iar acum stătea aici, convinsă că totul era greşit.

Se duse la baie să-şi dea cu apă pe faţă, fiindcă voia să rămână trează. Şi acolo îi veni o idee tâmpită, care-o făcu totuşi să se simtă brusc mai bine. O frământă un pic în minte şi înţelese că nu stătea deloc în picioare, dar totodată îi plăcu pentru că era nebunească şi delicată. Se întoarse să se aşeze pe scaun continuând să se gândească şi, fiindcă băiatul continua să

se răsucească, acolo pe pat, la un moment dat spuse încetişor Ducă-se-n mă-sa, se ridică, îşi luă geanta şi aprinse lumina în cameră. Băiatul deschise ochii şi se întoarse. Plecăm, zise femeia. Ia-ţi lucrurile, plecăm. Băiatul se ridică pe marginea patului şi privi în jur. Unde? întrebă. Într-un loc mai de Doamne-ajută, zise femeia.

Ieşiră din hotel şi se urcară într-o Honda veche parcată în spate. N-avea însemnele poliţiei şi nu părea prea grozavă. Era o rablă de maşină de serviciu pe care la comisariat n-o folosea decât ea. Ţinea la maşina aia. Înghesui lucrurile în portbagaj, îl urcă pe băiat şi se aşeză la volan. Întinde-te şi încearcă să dormi, îi zise băiatului. Apoi ieşi încetişor din parcare, uitându-se cu atenţie să nu fie maşini de poliţie prin preajmă. Se relaxă puţin abia când intrară pe drumul care ieşea din oraş. Băiatul nu întrebase nimic şi părea interesat mai degrabă de radioul instalat la bord decât de scopul acelei călătorii în noapte. Odată ieşiţi în câmp, nu mai era practic nimic de văzut dincolo de fereastră, unde totul era înghiţit de întuneric. În timp ce femeia conducea în tăcere, băiatul se ghemui pe scaun şi închise ochii. Culcă-te, zise femeia.

Conduse o oră încheiată, încercând să se concentreze asupra şoselei, fiindcă nu-i plăcuse niciodată să conducă şi-i era teamă să nu aţipească. Trafic nu era, la ora aceea din noapte abia dacă întâlnea vreun camion condus de un şofer care n-avea somn. Femeii îi venea totuşi greu, fiindcă nu era obişnuită cu lucrurile astea, iar întunericul o enerva. De aceea se bucură când văzu că băiatul se ridică şi priveşte în jur, întinzându-se ca un băiat oarecare, unul care nu trecuse prin tot ce trecuse el.

Femeii i se păru că lucrurile merg ceva mai bine.

Bună ziua, tinere domn, zise ea.

Unde suntem?

Aproape am ajuns. Vrei puţină apă?

Nu.

Trebuie să fie şi o cutie cu ceva de băut sub scaun.

Nu, n-am nevoie de nimic.

Ţi-aduci aminte cine sunt, nu?

Da.

Detective Pearson.

Da.

Nu trebuie decât să stai liniştit, de rest mă ocup eu. Ai

încredere în mine?

Unde mi-e pufoaica?

Toate sunt în portbagaj. Am luat totul.

De ce n-am rămas acolo?

Era un hotel groaznic. Nu era o idee bună să rămânem acolo.

Vreau să mă-ntorc acasă.

Malcolm... Te cheamă Malcolm, nu-i aşa?

Da.

Nici să te-ntorci acasă nu-i o idee bună, crede-mă, Malcolm.

Vreau să-mi văd casa.

Ai s-o vezi. Dar nu în noaptea asta.

De ce?

Hai să nu vorbim despre asta.

De ce?

Putem vorbi despre altceva.

Cum ar fi?

Despre fotbal, despre maşini. Sau poţi să mă-ntrebi ce vrei tu.

Cine eşti?

Sunt agent de poliţie, doar ştii.

Un agent *femeie*?

Păi nu e interzis, să ştii.

Ştiu, dar. cum ţi-a venit ideea?

A, despre asta-i vorba... La un moment dat mi-am schimbat viaţa şi mi-a venit ideea asta. Voiam s-o iau de la capăt. Trăiam cu un poliţist. Am dat un examen şi l-am trecut.

Greu?

Tâmpenii.

Intra şi trasul cu pistolul?

Şi trasul.

Deci ai tras?

La început. Dar nu era de mine. Îmi plăceau mai mult alte lucruri.

Ce fel de lucruri?

Să înţeleg. Îmi plăcea să-nţeleg. Şi-mi plăceau şi delincvenţii. Nebunii. Îmi plăcea să-i înţeleg. La un moment dat m-am apucat să-i studiez. E singurul lucru pe care aproape că l-am dus la bun sfârşit în viaţă. La asta mă foloseau în poliţie.

Adică la ce?

Când aveau nevoie să înţeleagă ce e în capul delincvenţilor

sau al nebunilor. Am lăsat trasul cu pistolul, şi o vreme m-au folosit pentru alte misiuni, la care nu era nevoie de pistol. Eram genul de poliţist trimis pe cornişele caselor să stea de vorbă cu ăia care vor să se arunce, înţelegi?

Da.

Mă chemau când aveau scrisori de la maniaci.

Mişto.

Mă pricepeam la treburi de-astea, pe atunci.

De ce spui mereu „mă pricepeam“?

Aşa spun?

„Făceam“ asta, „făceam“ aia... Nu mai eşti poliţistă?

Ba sunt, dar n-am mai făcut de mult nimic ca lumea.

Cine a zis?

Eu am zis.

De ce?

Iartă-mă o clipă... 3471, *detective* Pearson... Da, băiatul e cu mine... Ştiu... Ştiu foarte bine... Nu era o idee bună... Ştiu care erau ordinele, dar nu era deloc o idee bună, ţie ţi se pare o idee bună să ţii un băieţel o noapte întreagă în hotelul ăla împuţit după tot ce i s-a întâmplat?... Ştiu... Mă rog, las’ că-ţi spun eu ce să faci cu protocolul ăla al tău... Da’ faceţi ce vreţi, mie mi se rupe... E aici cu mine, ţi-am zis... Nu, nu asta spun, dar e locul potrivit pentru el... Fă ce raport vrei, pe urmă-l fac şi eu pe-al meu... ce sechestrare, ce dracu’ tot spui acolo... nu fac decât să-l duc... Nu, nu mă întorc, am zis... Fă ce vrei... Mi se rupe... Du-te-n mă-ta, Stoner, îţi fac legătura şi închid.

Iartă-mă, tinere domn.

Nu-i nimic.

Iartă-mă pentru înjurături.

Nu-i nimic.

N-au ce să-mi facă.

Nu?

Mai am patru zile şi gata. Le dau insigna şi ies la pensie. N-au ce să-mi facă. Probabil că eşti ultimul meu caz, şi vreau să-l rezolv bine, aşa cum cred eu că trebuie rezolvat.

Poliţiştii ies la pensie?

Dacă nu-i rad înainte.

Rad?

Dacă nu-i omoară.

Aha.

Uite cum facem acum, apasă pe butonul ăla, primul din stânga, şi închide radioul. Aşa n-o să ne mai bată la cap.

Ăsta?

Da. Bravo.

Ai şi sirenă?

Da, dar e stricată. Am girofar, dacă vrei.

Lumina albastră care se aprinde pe capotă?

Da. Ar trebui să fie sub scaun. Lângă cutiile cu băuturi.

Mi-ar plăcea.

Păi, atunci, scoate-l.

Ăsta?

Deschide fereastra şi pune-l pe capotă.

Nu zboară?

Sper că nu. Ar trebui să aibă un magnet. Dar nu l-am mai folosit de mult.

Gata.

Închide fereastra, că intră frigul. OK, acum îl aprindem. Gata. E mişto, nu?

E exact lumina poliţiei.

Îţi place?

Nu ştiu.

E ceva-n neregulă?

Era plin de lumini de-astea, în faţa casei.

Dacă nu-ţi place, băgăm girofarul la loc.

Nu ştiu.

Văd că nu-ţi place, tinere domn, hai să-l stingem.

Era lumina aia mare de la foc şi pe urmă au venit toate luminile astea.

Hai, stinge-l.

Îmi pare rău.

De ce? Sunt lumini îngrozitoare, ai dreptate.

Unde-l pun?

Aruncă-l acolo, da' închide fereastra.

Erau toate feţele alea pe care nu le mai văzusem, şi peste toate se-nvârtea lumina aia albastră. Şi mai era şi mirosul.

Mai bine vorbim despre altceva.

Ba nu.

Despre asta vorbim când ajungem, vrei?

Ba nu, acuma.

Nu cred că-i o idee bună.

Focul l-a pus cineva?

Nu ştim.

O casă nu ia foc singură.

Se mai întâmplă. Un scurtcircuit, o sobă nesupravegheată.

I-a dat cineva foc. Prietenii lui tata?

Nu ştiu. Dar până la urmă îi descoperim noi.

O să-i descoperi tu?

Eu ies la pensie, Malcolm. O să se ocupe tâmpitul ăla de Stoner. E tâmpit, da' face treabă bună. Să-i spui că n-a luat foc singură, casa noastră.

De acord.

I-au dat ei foc.

De acord.

Focul a izbucnit brusc peste tot. L-am văzut eu.

De acord.

Ai mei se certau. Când se ceartă eu ies afară.

Da, e o metodă bună, o foloseam şi eu.

Săream treptele cu bicicleta, în faţa casei. Şi pe urmă a izbucnit focul. Am lăsat bicicleta acolo şi m-am apropiat. M-am uitat pe fereastra mare...

...

...

...

Era ciudat că nu fugeau.

Cine?

Tata şi mama. Nu făceau nimic ca să scape. Tata stătea la masă, cu sticla de vin în faţă şi cu pistolul lângă el, ca întotdeauna. Mama ieşise din bucătărie şi stătea în picioare în faţa lui. Şi urlau. Dar nu.

OK, acum să vorbim despre altceva, Malcolm.

Ba nu.

Malcolm.

Urlau *unul la altul*. Urlau cât îi ţinea gura. Şi-n timpul ăsta totul ardea.

OK.

Nu mureau dacă în loc să urle unul la altul ar fi fugit. De ce n-au făcut-o?

Nu ştiu, Malcolm.

De-aia nici nu reuşeam să mă mişc. Mă uitam la ei. Nu reuşeam să mă mişc. Când a început să ardă totul în jur, am

început şi eu să mă dau înapoi. Mă opream unde nu mai ardea. Dar nu puteam să nu mă uit.

Dă-mi şi mie o cutie cu ceva de băut, Malcolm.

O clipă. O să mă-ntrebe de ce n-am intrat să-i salvez?

Nu. N-o să te-ntrebe.

Să le spui că fiindcă vedeam chestia aia.

De acord.

Pe tata nu, dar pe mama am văzut-o arzând ca o torţă, la un moment dat s-a aprins, dar nici atunci n-a fugit, stătea acolo ca o torţă.

Atunci femeia luă o mână de pe volan şi o aşeză pe una din mâinile băiatului. Strânse tare. Încetini puţin fiindcă şofa rar şi nu era sigură pe ea, nu-i plăcea să conducă cu o singură mână. În întuneric, pe drumul ăla spre nicăieri. Dar ţinu strâns în mâna ei mâna băiatului, atentă în acelaşi timp să nu piardă controlul volanului - voia să-i spună să înceteze, dar şi că, dacă simţea nevoia să continue, ea-l va ţine de mână. El zise că până la urmă nu mai rămăsese nimic din casă şi o întrebă cum se poate ca dintr-o casă să nu mai rămână nimic, după ce a luat foc, în întunericul nopţii. Femeia ştia că răspunsul exact era că o grămadă de lucruri din casa aceea aveau să rămână pentru totdeauna, iar el va trebui să se lupte toată viaţa ca să şi le scoată din minte, dar răspunse că da, se poate, o casă din lemn se poate transforma într-un morman de cenuşă, oricât ar părea de ciudat, dacă într-o noapte focul se hotărăşte s-o mistuie, doar aprinzând focul în căminul din salon în plină noapte. Fumega totul, zise el. O să fumege aşa multă vreme, se gândi ea. Şi se întrebă dacă există vreo posibilitate, una singură, de a ne întoarce să privim în depărtare când înaintea noastră avem, cu toţii, o ruină fumegândă, şi băieţelul ăla mai mult ca oricine. Conduc groaznic cu o singură mână, zise. Băiatul îi luă mâna şi i-o puse pe volan. Mă descurc, zise. Apoi multă vreme nu mai scoaseră o vorbă. Şoseaua se îndrepta spre est, fără nici o curbă, sau foarte rar câte una, ca să ocolească o pădurice. Se dezvăluia puţin câte puţin în lumina farurilor, ca o taină fără prea mare importanţă. Din când în când întâlneau câte o maşină, dar n-o priveau niciodată. Băiatul luă o cutie, o deschise, i-o întinse, apoi îşi aminti de povestea condusului cu o singură mână, aşa că i-o apropie de buze, şi atunci ea izbucni în râs şi spuse că nu, aşa nu putea - nu era capabilă să facă o

grămadă de lucruri dintr-astea, zise. Ştii să conduci noaptea, zise băiatul. De data asta da, zise femeia.
Dar o fac numai pentru tine, adăugă ea.
Mulţumesc.
O fac din toată inimă. De-un car de ani n-am mai făcut un lucru din toată inima.
Serios?
Din toată inima *ca acum*, vreau să spun.
Eşti ciudată, nu pari poliţistă.
De ce?
Eşti grasă.
Lumea e plină de poliţişti graşi.
Nu eşti în uniformă.
Nu.
Şi maşina asta e o rablă împuţită.
Hei, tinere domn, vezi că vorbeşti de o Honda Civic a poliţiei din Birmingham.
Pe dinăuntru. Pe dinăuntru e împuţită.
A, pe dinăuntru.
Da.
În centrală se spală maşinile în fiecare dimineaţă, dar pe-a mea nu, pe-a mea nu vreau s-o spele.
Aşa-ţi place ţie.
Exact.
E popcorn peste tot.
Mă topesc după popcorn. Şi să ştii că nu-i uşor să mănânci popcorn şi să conduci.
Înţeleg.
Şi nu te uita că arăt aşa, eram o femeie a-ntâia, să ştii.
N-am zis că eşti urâtă.
Păi chiar aşa. Sunt superbă. Şi eram şi mai şi. Nu că mă laud, dar sânii mei sunt faimoşi în toate comisariatele din Midlands.

Nu mai spune.

Glumesc.

Aha.

Dar e-adevărat, eram o femeie frumoasă, eram o fată superbă, şi pe urmă am fost o femeie foarte atrăgătoare. Acum e altceva.

Adică?

Nu-mi mai pasă.

Nu te cred.

Ştiu, până nu vezi, nu crezi. La fel ca multe alte lucruri.

Ai bărbat?

Nu.

Copii?

Aş avea unul, dar nu l-am mai văzut de ani de zile. Nu eram făcută să fiu mamă. Aşa a fost să fie. Erai bună de poliţistă.

Da, o vreme am fost.

Pe urmă te-ai îngrăşat.

Să zicem.

Am înţeles.

Nu prea cred, dar să zicem.

Ba nu, chiar am înţeles.

Ce-ai înţeles?

Eşti ca părinţii mei, când a luat foc casa şi n-au fugit. De ce vi se-ntâmplă vouă toate astea?

Hei, hei, ce tot spui acolo?

Nu ştiu.

Jur că eu n-aş fi rămas să mă prăjesc în casa aia, crede-mă.

...

Iartă-mă, nu asta am vrut să zic.

Nu-i nimic.

Voiam să spun că eu am fugit întotdeauna când casa lua foc. Jur, am fugit de nenumărate ori, n-am făcut decât să fug. Nu, nu asta am vrut să spun.

Da' ce?

Ia uite la el, câte întrebări!

Voiam doar să ştiu.

Bine, găseşte-mi nişte popcorn, ar trebui să fie pe scaunul din spate.

Aici?

Pe-acolo. Un pachet mare, deja deschis.

Nu e nimica.

Uită-te pe jos, o fi căzut.

Aici, pe jos?

Şi asta ce dracu' e?

Dar nu vorbea despre popcorn. Vedea în retrovizor ceva care nu-i plăcea. Ce dracu', mai spuse o dată. Miji un pic ochii ca să vadă mai bine. Se zărea o maşină în depărtare, în spatele lor, şi după lumina albastră de pe capotă părea să fie o maşină de

poliţie. Tâmpitu’ ăla de Stoner, se gândi femeia. Apoi, instinctiv, apăsă pe acceleraţie şi se aplecă puţin pe volan, murmurând ceva. Băiatul se întoarse şi, departe, în întuneric, văzu maşina cu lumina albastră. N-avea sirenă, doar lumina aia albastră. Trase cu coada ochiului către femeie şi văzu că e atentă la condus, cu mâinile încordate pe volan. Privea şoseaua cu ochii mijiţi, aruncând din când în când câte o privire în oglinda retrovizoare. Băiatul se-ntoarse din nou şi i se păru că maşina din spate era acum mai aproape. Nu te- ntoarce, îi zise femeia, aduce ghinion. Adăugă că, dacă eşti urmărit, nu trebuie să te uiţi la cine te urmăreşte, trebuie să te concentrezi pe ce ai de făcut, să fii cu mintea limpede şi să ştii că, dacă dai tot ce poţi, nimeni nu te va prinde. Vorbea ca să scape de tensiune şi pentru că, treptat, obosind, începuse să încetinească. Dar dacă urmăreşti tu pe cineva, tot ce ai de făcut este să repeţi ce face el, fără să stai să te gândeşti, gânditul te face să pierzi timp, trebuie doar să repeţi ce face el, iar când trage asupra ta să te desprinzi de creierul lui şi să faci după capul tău. În nouă cazuri din zece funcţionează, zise. Dacă n-ai sub fund o rablă ca asta, evident. Privi în retrovizor şi văzu maşina de poliţie rulând impasibil către ei, ca o bilă de biliard spre gaura ei. Cine ştie cum m-a găsit tâmpitu’ ăla, spuse. Ţi-am zis că se pricepe, spuse. Ascunde cutiile, adăugă. Ce cutii? Berea, răspunse ea. Băiatul se uită împrejur, dar nu văzu nici o cutie. Poate că se rostogoliseră pe sub scaune, printre floricele şi printre toate chestiile alea ciudate, cum ar fi cutia unui foen, un afiş rulat, o pereche de cizme de pescuit. Nu e nici o bere, zise. Bine, zise femeia, apoi zise că era mai bine dacă se lungea pe scaun şi se prefăcea că doarme. Îşi închipuia că asta l-ar fi împiedicat pe Stoner să urle. Era mai bine dacă evitau urletele. Dacă şi-ar vorbi calm, poate că l-ar convinge. Îşi ridică privirea către oglinda retrovizoare şi văzu că girofarul albastru arunca acum flash-uri la cincizeci de metri de ei. Nu-mi mai iese nimic cum trebuie, se gândi. Şi simţi neliniştea aceea care o gâtuia noaptea, în orele fără somn, când îi treceau prin faţa ochilor toate pietricelele din mozaicul vieţii ei, şi nu era una pe care să nu fie înscris un sfârşit înşelător, de neocolit. Ridică puţin piciorul de pe acceleraţie, şi maşina din spate se apropie. Băiatul închise ochii, iar pe sub pleoape flash-urile albastre se apropiau tot mai mult. Maşina poliţiei semnalizã şi se angajă în

depăşire. Femeia îşi zise că trebuia să-şi păstreze calmul şi se gândi la primele cuvinte pe care avea să le spună. Lasă-mă să-mi fac meseria, avea să spună. Maşina ajunse în dreptul lor, iar femeia se răsuci spre ea. Zări un chip pe care nu-l cunoştea, un poliţist tânăr. Părea destul de drăguţ. O fixă o clipă şi apoi ridică degetul mare ca s-o întrebe dacă totul e-n ordine. Ea zâmbi şi făcu acelaşi gest. Maşina acceleră, şi când ajunse la douăzeci de metri în faţă reintră pe sensul de mers. Începu să se îndepărteze încet. Femeia ştia exact ce se petrece în maşina aia. Unul din cei doi poliţişti spunea ceva despre ciudăţenia anumitor femei care ies la plimbare cu maşina noaptea. Celălalt n-avea să răspundă, ceea ce însemna că nu se vor opri, că n-aveau nici un motiv s-o facă. Dacă vrea să conducă noaptea, n-are decât, ar fi spus poate. Îi văzu îndepărtându-se şi continuă să conducă cât se poate de disciplinat, ca să nu le trezească bănuieli. Credea că a reuşit, când îi văzu dispărând la una din rarele curbe, aşa că îşi încordă mâinile pe volan, fiindcă ştia cum se procedează în asemenea cazuri şi nu s-ar fi mirat să-i găsească opriţi, la marginea şoselei, aşteptând-o după curbă. Aruncă o privire spre băiat. Stătea cu ochii închişi, nemişcat, cu capul întors sprijinit de spătarul scaunului. Nu-i zise nimic şi se angajă în curbă. Hai, că-i tare, zise încet. Văzu şoseaua întinzându-se în întuneric şi lumina albastră aruncându-şi flash- urile în depărtare. Încetini un pic şi continuă să conducă până văzu un refugiu pe marginea şoselei. Frână şi trase maşina pe dreapta cu motorul pornit. Îşi desprinse degetele de pe volan. Paştele mă-sii, îşi zise. Ia uite cum îmi bate inima, se gândi, acum mă sperii din orice. Îşi lăsă fruntea pe volan şi începu să plângă în tăcere. Băiatul deschise ochii şi o privi, fără nici o mişcare. Nu ştia cum se sfârşiseră lucrurile. Privi către şosea, dar nu mai erau lumini albastre în jur, doar întunericul dinainte, şi nimic altceva. Totuşi femeia de lângă el plângea, ba chiar cu sughiţuri, îşi lovea ritmic fruntea de volan, dar încet, fără să-şi provoace durere. Continuă o vreme, iar băiatul nu îndrăzni să facă nimic, până ce ea nu-şi ridică brusc capul, îşi şterse ochii cu mâneca pufoaicei, se întoarse spre el şi, cu un glas mai degrabă vesel, zise Chiar nu mai puteam. Băiatul zâmbi.

Un lucru pe care trebuie să-l înveţi, Malcolm, este că... te cheamă Malcolm, nu-i aşa?

Da.

Bine, un lucru pe care trebuie să-l ştii, Malcolm, este că dacă cineva nu mai poate şi simte nevoia să plângă, trebuie să plângă, nu trebuie să-şi facă probleme.

Da.

După aia totul merge mai bine.

Da.

Ai o batistă?

Nu.

Aveam eu una pe undeva... Totul e-n regulă?

Da.

Putem pleca, ce zici?

Eu zic că da.

Şi eu. Aşa că hai.

Ştim unde mergem?

Bineînţeles.

Unde?

Mereu înainte, până la mare.

Mergem la *mare*?

Am un prieten acolo. O să te simţi bine.

Nu vreau să merg la prietenul tău, vreau să rămân cu tine.

Cu el e mult mai bine. Dacă stai lângă el, nu ţi se poate întâmpla nimic rău.

De ce?

Nu ştiu. Dar aşa e.

E bătrân?

Ca mine. Are doi ani mai mult. Dar nu-i bătrân, n-o să fie niciodată bătrân. O să fie ca şi cum ai sta cu alt copil, ai să vezi.

Nu vreau să stau cu alt copil. Eu nu stau niciodată cu alţi copii.

Bine, dar eu îţi zic că totul o să fie bine, ai încredere în mine?

Cine e?

Un prieten de-al meu, ţi-am zis.

Prieten, în ce sens?

Vai de mine şi de mine, da’ ce vrei tu să afli?

De ce el?

Fiindcă eu cunosc doar locuri împuţite, dar la el e frumos, şi tu ai nevoie să stai într-un loc frumos.

Frumos fiindcă e la mare?

Nu, frumos fiindcă e el acolo.

Cum adică?

O, Doamne, nu mă pune să-ţi explic tot, nu sunt în stare să-ţi explic.

Încearcă.

Ia uite la el!

Te rog.

Habar n-am, e singurul loc care mi-a venit în minte, tu stăteai acolo, pe patul ăla groaznic din camera îngheţată, şi singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că nu te pot lăsa acolo, aşa că m-am întrebat dacă există un loc în care să te duc şi care să fie cel mai frumos loc din lume, şi adevărul e că nu ştiu locuri mai frumoase pe lume, n-am ţinut minte nici unul, sau poate doar unul sau două, socotind grădinile din Barrington Court, nu ştiu dacă le-ai văzut vreodată, dar în afara ăstora, care sunt prea departe, nu cunosc decât un loc care e cel mai frumos din lume, fiindcă am stat acolo şi ştiu că e chiar cel mai frumos loc din lume, aşa că m-am gândit că aş putea să te duc acolo dacă aş fi în stare să conduc ore în şir pe timp de noapte, lucru pe care-l urăsc şi care-mi dă fiori numai când mă gândesc la el, dar privindu-te bine în timp ce încercai să dormi am hotărât că o să fiu în stare şi de- aia te-am sculat şi te-am urcat în maşină, punându-mi în gând să reuşesc să te duc până la el, fiindcă lucrurile din jurul lui şi felul lui de a le atinge şi de a vorbi despre ele reprezintă locul cel mai frumos pe lume, singurul pe care-l am. Crezi că trebuie să repet ca să fie mai clar?

Nu, am înţeles.

Bine.

Dacă e aşa de frumos de ce nu trăieşti acolo?

Iar începe interogatoriul. Să ştii că tu ai face carieră în poliţie.

Mai spune-mi asta şi gata. De ce nu trăieşti acolo, dacă el... dacă acolo e aşa de frumos?

E o poveste de oameni mari, las-o baltă.

Spune-mi doar începutul.

Începutul? Care început?

Începutul poveştii.

Ştii că eşti bine!

Te rog.

Păi nu e nimic de spus, veşnica poveste, e bărbatul vieţii mele şi eu sunt femeia vieţii lui, asta-i tot, numai că n-am reuşit să trăim împreună. Eşti mulţumit?

Mulţumesc.

Nu scrie nicăieri că dacă iubeşti pe cineva cu-adevărat, mult de tot, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să *trăieşti* împreună cu el.

Nu?

Nu e scris.

Aha.

Te-am prevenit că e o poveste de oameni mari.

Da, m-ai prevenit.

O să-ţi placă. El. O să-ţi placă.

Poate.

O să vezi.

Ce face?

Face bărci. Mici bărci de lemn. Le face una câte una, tot timpul se gândeşte la bărcile lui. Sunt frumoase.

Le face cu mâna lui?

De la un cap la altul, cu mâna lui.

Şi pe urmă?

Le vinde. Câteodată le face cadou. E nebun.

Ţie ţi-a dat vreuna?

Mie? Nu. Dar odată a făcut una cu numele meu. L-a scris în unsprezece locuri ascunse, şi n-o să le ştie nimeni niciodată, în afară de mine.

Şi de mine.

Acum şi de tine.

Mişto.

Îmi promisese, şi pe urmă a făcut-o.

Mişto.

Da. Doamne, câteodată mă gândesc pe mâna cine ştie cărui tâmpit a încăput barca aia şi nu mai sunt atât de sigură că povestea e aşa de frumoasă.

Nu ştii unde e barca ta?

Nu.

Întreabă-l.

Pe el?

Da.

I-auzi! Nu vreau să ştiu nimic, despre el şi bărcile lui, cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine pentru mine.

O să-l întreb eu atunci.

Nici să nu te gândeşti.

I-ai spus ce mi s-a întâmplat?

Lui? Nu.

Nu ştie nimic?

Dacă-i pe-aşa, nici măcar nu ştie că venim.

Nu i-ai zis?

Nu. Nu mi-a venit să-l sun. Nu i-am mai telefonat de-o veşnicie.

Da' iartă-mă...

Ba, ca să-ţi spun tot, a trecut o groază de timp de când nici nu l-am văzut măcar.

Cât timp?

Nu ştiu. Doi ani, trei. Nu prea le am cu datele.

Doi sau trei ani?

Aşa ceva.

Şi nici măcar nu i-ai spus că te pregăteşti să mergi acolo?

Nu-i spun niciodată. Ajung acolo şi sun, de câte ori am fost, am ajuns şi am sunat. Şi el a venit o dată la mine şi a sunat. Nu-i nevoie de telefon.

Poate că nici nu-i acasă.

S-ar putea.

Şi noi ce facem dacă nu e?

Ia uită-te ce minunăţie.

Ce e?

Lumina, acolo. Astea sunt zorile.

Zorile.

Exact. Am reuşit, tinere domn.

Într-adevăr, de la orizont se înălţase o lumină cristalină care aprindea lucrurile şi repunea timpul în mişcare. Poate că era doar reflexul luminii pe mare, undeva departe, dar stăruia ceva metalic în aer pe care nu-l au orice zori, iar femeia se gândi că asta o va ajuta să rămână trează şi calmă. Nu era cazul să-i spună băiatului, dar într-adevăr o neliniştea faptul de a se întoarce acolo, după atâta vreme. În plus, ştia că nu are alt plan, în caz că acesta ar fi eşuat - lucru perfect posibil. Poate că el nici nu era acolo. Sau poate că era cu o femeie, sau cu cine ştie cine. Erau nenumărate modalităţi în care aventura putea sfârşi prost. Totuşi, ea se gândise la acea modalitate în care lucrurile aveau să se petreacă foarte bine, ştiind că în cazul de faţă n-ar fi putut inventa nimic mai bun pentru băiatul ăsta, aici n-avea nici o îndoială. Tot ce trebuiau să facă era să rămână optimişti. Lumina zorilor o ajuta. Aşa că se porni pe râs cu băiatul,

povestindu-i diverse întâmplări de-ale ei, de când era mică. La un moment dat găsiră chiar şi punga cu popcorn. Parcă şi condusul era acum mai uşor, şi nici măcar faptul că era de ore întregi la volan n-o mai apăsa. Ajunseră la tăbliţa indicatoare de la intrarea în oraş aproape fără să-şi dea seama. Femeia opri maşina şi coborî să-şi dezmorţească picioarele. Coborî şi băiatul. Spuse că oraşul are un nume frumos. Apoi spuse că trebuie să facă pipi şi se duse mai departe pe câmp. Femeia îl văzu mititel, profilat pe orizontul de iarbă şi de case îndepărtate, şi simţi o strângere de inimă pe care n-o înţelese, într-atât era de greu să despartă nostalgia de senzaţia că făcuse un lucru bun. Până la urmă, poate că nu eşti aşa o catastrofă, îşi zise. Şi pentru o clipă o cuprinse splendida nepăsare pe care o avea în tinereţe, când ştia că nu e nici mai rea, nici mai bună decât atâţia alţii, ci doar diferită, într-un fel nepreţuit şi inevitabil. Era pe vremea când toate o înspăimântau, dar încă nu-i era teamă de nimic. Acum, după atâta timp, fusese cuprinsă de un soi de oboseală şi de nelinişte, iar claritatea acelui sentiment devenise extrem de rară. O regăsi acolo, la marginea şoselei, în faţa tăbliţei cu acel nume, şi îşi dori nespus să nu plece imediat. Dori foarte tare ca sentimentul s-o însoţească până la bărbatul acela, fiindcă atunci bărbatul i l-ar fi citit în priviri şi ar fi gândit iarăşi că era unică, şi frumoasă, şi irepetabilă. Se întoarse fiindcă băiatul striga ceva. Nu înţelese bine, dar el arăta către orizont şi atunci ea privi mai atent, şi ceea ce văzu, pe fondul luminii metalice a zorilor, era un camion care transporta o barcă, în mijlocul câmpului, o barcă mare şi albă, care acum părea că urmează o rută absurdă prin porumb, cu velele strânse şi cu timona orientată spre coline. Hai să mergem, strigă băiatul. Se uită la ceas şi se gândi că poate era prea devreme ca să apară acolo, prin surprindere, dar când băiatul se întoarse, urcă în maşină şi porni, fiindcă simţea în ea o forţă anume, despre care nu ştia cât avea să dureze. Nu conta dacă aveau să-l trezească, se gândi, nu era supărăcios. Nu conta nici măcar dacă era cu o femeie, în momentul acela i se păru că nu i-ar fi păsat prea mult. Aşa era, cu mult timp în urmă, când era o fetişcană.

Traversară centrul oraşului şi o luară pe o stradă neasfaltată care ducea la mare. Pătrunseră într-un mic spaţiu deschis în mijlocul căsuţelor colorate şi lunecară uşor printre schelete de bărci şi motoare. Parcară în faţa unei case cu etaj, colorată în

roşu şi alb. Femeia opri motorul. Hai, zise. Dar rămase neclintită. Băiatul o privea, neştiind prea bine ce să facă. Ea îl mângâie ciufulindu-i părul negru şi-i spuse că totul o să fie în regulă. Şi-o spunea sie înseşi, iar băiatul pricepu. Da, zise el.

La uşă era un mic clopot de bronz, din cele puse în mod obişnuit la pupa bărcilor, iar femeia trase de lănţişor şi-l făcu să sune de câteva ori. Avea un sunet frumos, cristalin. Câteva clipe nu se petrecu nimic, apoi uşa se deschise.

Bărbatul era în maiou şi chiloţi, cu picioarele goale. Părul cenuşiu şi rar îi era ciufulit.

Salut, Jonathan, zise femeia.

Tu, zise simplu bărbatul, ca şi cum ar fi răspuns la o întrebare. Apoi se întoarse să-l privească pe băiat, închizând puţin ochii fiindcă nu se obişnuise încă cu lumina dimineţii.

El e Malcolm, zise femeia.

Bărbatul îl măsură o clipă. Apoi îşi întoarse privirile către femeie.

E-al meu? întrebă.

Femeia nu pricepu imediat.

E fiul meu cumva? zise omul, calm.

Femeia începu să râdă.

Ce dracu' tot zici acolo, e un copil şi gata, crezi că ţi-aş fi ascuns vreme de treisprezece ani un copil de-al tău?

Te cred în stare, zise bărbatul, dar tot calm. Apoi făcu un pas către băiat şi-i întinse mâna. Salut, Mark, zise. Eşti cam mic ca să te plimbi cu femei aşa frumoase, zise. Fii atent, adăugă.

Malcolm, nu Mark, zise femeia.

Apoi intrară în casă şi bărbatul se apucă să pregătească micul dejun. Era o singură încăpere mare, plină de obiecte, care era şi bucătărie, şi salon. Şi cameră de dormit, după cum se vedea într-un colţ. Femeia ştia unde sunt lucrurile şi se apucă să pună masa. Exact asta îşi şi imaginase: să-i ofere băiatului un mic dejun pe o masă aranjată cu grijă. Între timp relată o parte a poveştii, dar nu toată. Bărbatul stătea şi asculta fără să întrerupă şi din când în când îi dădea băiatului câte ceva de făcut, ca şi cum nu s-ar fi vorbit despre el. Ar trebui să-l ţii câteva zile aici, spuse în cele din urmă femeia, doar până ajunge unchiul lui din nord. Câteva zile, repetă. Sigur, zise bărbatul. În aer plutea un miros minunat de pâine prăjită.

Abia după ce au terminat de mâncat şi au strâns totul,

femeia zise că trebuie neapărat să plece. Se duse la maşină să ia lucrurile băiatului, pufoaica şi toate celelalte, şi se întoarse să le pună pe sofa, în casă. Băiatului îi strânse simplu mâna, doar era *detective*, şi-i dădu câteva sfaturi care-l făcură să zâmbească. Apoi arătă spre bărbat cu un semn din cap.

Vezi dacă poţi să-ţi arunci un ochi, din când în când, zise în şoaptă. Ăsta provoacă catastrofe la
care nici măcar nu te-aştepţi.

De la bărbat îşi luă la revedere fără să-şi spună nimic, sărutându-se pe gură. Un pic prea lung poate - iar el închise ochii.

Urcă în maşină, nu înainte de a curăţa cu mâna popcornul de pe scaun. Îşi prinse centura de siguranţă, dar rămase pe loc, fără să pornească motorul. Privea la casa din faţa ei şi se gândea la misterioasa dăinuire a lucrurilor în fluxul neoprit al vieţii. Se gândea că, trăind cu ele, sfârşeşti prin a lăsa de fiecare dată pe suprafaţa lor un strat subţire de lac, tenta anumitor emoţii menite să se decoloreze, sub soare, în amintire. Se mai gândea că trebuie să facă plinul şi că a străbate din nou tot drumul ăla, singură, era o povară colosală. Măcar nu mai e întuneric, îşi zise. Apoi văzu că uşa casei se deschide şi bărbatul ieşi, tot în maiou şi cu picioarele goale, îndreptându-se cu paşi rari spre ea. Se opri lângă portieră. Femeia învârti manivela şi coborî geamul, dar nu de tot. El îşi sprijini o mână pe ea.

Vântul e perfect, zise. Se poate ieşi în golf.

Femeia nu zise nimic. Stătea cu ochii ţintă la casă.

Pleacă diseară, ce-o să fie? zise bărbatul.

Atunci femeia se întoarse spre el şi privi acelaşi chip de atâtea ori văzut, cu dinţii strâmbi, cu ochii albaştri, cu buzele de băieţel, cu părul nepieptănat. Trecu un timp până spuse ceva. Se gândea la misterioasa dăinuire a iubirii în fluxul neoprit al vieţii.